

Bạch Thủy Lão Nhân đạo nghĩa tập yếu

Một đời nho tông

Chấn Đức Phật Đường

MỤC LỤC

Đạo tại tự thân, Thân ngoại vô Đạo.....	03
Thiên-Lý lương tâm, Tự tính thị Phật.....	03
Đạo chân, Lý chân, Thiện -Mệnh vĩnh chân.....	05
Thiên-đàng, Địa-ngục, nhất niệm chi gian	06
Tu Đạo tu tâm, Minh đức tân dân.....	07
Đạo chi tôn quý, Tu đức vi bản.....	07
Chánh tâm tu thân, Thế giới thái bình.....	09
Kế vãng khai lai, Cổ Đạo kim dương.....	10
Tự tánh tự cứu, Thâu viên liễu mệnh.....	11
Nhận lý quy chân, trí tuệ nã xuất.....	12
Từ-bi vi hoài, Vô nhân vô ngã.....	13
Sân tâm thị ma, Dĩ đức hóa nhân.....	18
Hiếu đức vi tiên, Vạn thiện căn nguyên.....	21
Chánh tâm tu thân, Hiếu để vi bản.....	21
Đại hiếu tề gia, Huyền tổ tận siêu.....	23
Nhân-Đạo vi bản, Thân giáo vi quý.....	24
Vạn linh chi thủ, Tông căn tác khởi.....	24
Thân thể lực hành, Bất ngôn nhi hóa.....	25
Đạo tại nhật dụng, Bất ly nhân tình.....	26
Bất ly nhân tình, Nhật dụng tầm thường.....	26
Cần kiệm hữu Đạo, Tiếc phúc tiếc vật.....	27
Hỏa hầu luyện túc, Tài sắc thiết kỵ.....	27
Đức tánh thuần túc, Hỏa-hầu công toàn.....	27
Tài minh sắc viễn, Thiết thiết cẩn thận	28
Bất thụ ma luyện, Bất thành chân Phật.....	29
Thụ ma thụ khảo, Đoạn luyện thành Phật.....	29
Cẩn thận tiểu tâm, Chí thành vô ma.....	30
Hồi quang phản chiếu, Chân sám chân hồi.....	30
Thời khắc phản tỉnh, Liễu ngộ chân đế.....	30
Cẩn thận công quá, Thành tâm sám hồi.....	32
Thời thời cảm ân, Nhật nhật Thiên-Đàng.....	33
Cảm tạ Thiên ân, Bất vong căn bản.....	33
Hiệu Thánh pháp Hiền, cảm ân tiếc duyên.....	34
Minh lý tu thân, Xử thế hữu Đạo.....	36
Tồn Lý khứ dục, Trung-Thứ hành Đạo.....	36
Hiệu Thiên pháp Địa, Hữu dung nãi đại.....	36
Đại Đạo đề tàng, Khiêm cung hữu Đức.....	37
Sung thật Đức Tuệ, Kiên nghị vĩnh hằng.....	38
Chánh kỹ thành nhận, Chỉ ư chí thiện.....	40
Kiên phụ xứ mạng, Cứu chúng xuất khổ.....	40
Đại công vô tư, Đoàn kết hỗ trợ.....	41
Chân tu chân biện, Thành Thánh thành Hiền.....	42
Lưỡng mục thủ huyền, chân nhân tịnh tọa.....	44
Cứu nhân thủ yếu, Bất trọng thiên tọa.....	44
Đạo pháp tự nhiên, Lưỡng mục thủ huyền.....	44
Tri chỉ năng định, Cầu kỳ phóng tâm.....	47
Thanh tịnh vô vi, Lai khí tự như.....	47

Đạo tại tự thân, Thân ngoại vô Đạo

Đạo của chúng ta là độc nhất, không có đối đãi, trước tiên là từ bốn tâm chúng ta làm lên, không có đối đãi đó là Phật.

Thiên-Lý lương tâm, Tự tánh thị Phật

- Ở giữa Trời Đất, chỉ có Đạo là tôn quý nhất, vậy thì “Đạo” là gì? Lại được gọi là “bảo vật vô giá”? Đức Phật Thích-Ca có nói: “Tự Tánh thị Phật, thân ngoại vô Phật”. Vào chùa lạy Phật là lạy hình tượng giả.
- Cái “Đạo” của chúng ta là độc nhất vô nhị, không nảy sinh sự đối đãi, trước tiên phải từ bốn tâm chúng ta làm lên, không nảy sinh sự đối đãi thì đó là Phật!
- Phật, là tại thế gian đã thành Phật, không phải sau này mới thành! Từ cổ xưa là không truyền dạy “Bí bảo”, mà nay được công khai ra. Đã nói cho các vị biết rồi, các vị không đi sâu vào trong tìm tòi tham ngộ, là không thể hiểu được.
- Lời huấn của Tiên Phật là ứng theo thế gian. Kinh điển do Thánh-Hiền để lại là cho chúng ta biết quá khứ, chúng ta nhìn lại quá khứ, ẩn chứng hiện tại, xem xét coi có phù hợp với Trời hay không? Nếu như hành sự phù hợp với Thiên-Lý Ông Trời, thì gọi là “Thiên nhân hợp nhất”, con người là Ông Trời, điều này các vị phải tham ngộ cho căn kẽ.
- “Nhận” chính là Thiên-Lý lương tâm, là chân chủ nhân của chúng ta. Chữ “Nhân”, giải nghĩa ra là có hai người: một người là chân nhân, một người là giả nhân.
- Chúng ta được “một điểm” này là hiểu hết cả rồi. “Phật” là Tự tánh Phật của các vị, bên ngoài tìm là không thấy Phật. Các vị nhìn xem, thấy ai nấy đều là đi tìm Phật, rồi ở ngoài đâu thấy có Phật? Chúng ta được “một chỉ điểm” này, là tự mình có một vị chân nhân, vị này luôn không chết, cái thân xác không phải của các vị, chỉ mượn tạm cho các vị dùng, hôm nào không còn cũng không hay biết.
- Tự Tánh là Phật, Đạo là mạng của các vị, cũng là tâm của các vị, ngoài thân là không có Đạo, Tự tánh của các vị là Phật, bên ngoài làm sao có Phật?
- Nếu như muốn tìm cái đặc biệt, thì toàn là ngoại Đạo bàng môn.
- Chúng ta được “một chỉ điểm” này là quan trọng nhất, giống như Thích Ca Mâu Ni Phật từng nói: “Tự tánh thị Phật”, “Quan Tự Tại Bồ Tát” chính là nói: “Nhìn xem! Tự mình ông chính là vị Bồ Tát”, mà vị Bồ Tát này lại không phải tìm kiếm ở bên ngoài. Hy vọng tất cả các vị đều tu thành Bồ Tát, tất cả chúng ta cùng là đệ tử của Phật Sống Tế Công, hy vọng các vị đều tu thành Phật Sống.
- Đức Phật Thích Ca Mâu Ni có nói: Hồi quang phản chiếu lại tự mình, Tự tánh là Phật, ở bên ngoài nào có Phật? Chúng ta được “một chỉ điểm” này, quang là

quang chiếu, hồi quang nhìn lại tự mình là Bồ Tát, Xá Lợi Tử bất sanh bất diệt, “một điểm này của chúng ta là bất sanh bất diệt, lời nói rất minh bạch.

- “Đạo” không phải đánh giá ở bề ngoài, người đun lửa nấu cơm có thể là vị Đại Bồ Tát, đừng coi thấp tự mình, “một chỉ điểm” này của chúng ta phải được xuyên sâu vào bên trong tìm tòi tham ngộ, Linh tánh của các vị là đến từ Vô Sanh Lão Mẫu, phải hồi quang phản chiếu lại mình. Trong Thánh Kinh có nói Thượng Đế là ở chỗ này của các vị (Huyền Quan Khiếu); nhà Phật cũng có nói, “Thân ngoại vô Phật”, “Tự Tánh là Phật”. Đạo chính là mạng của các vị, thân ngoại vô Đạo, tìm kiếm ở bên ngoài thì nào thấy Đạo.
- Chúng ta được Tam bảo này, bao quát rộng rãi quá, không sót cái nào cả, nhưng cái vào sâu bên trong phải để các vị tự mình tìm tòi tham ngộ. Các vị cho hai mắt nhắm nhìn bên ngoài, tìm kiếm! Chính vì “Đại Đạo vô hình”, nên các vị làm sao nhìn thấy? Các vị làm sao tìm kiếm được? Thế ư, cho nên Tánh phải được ngộ, Mệnh phải được truyền, vì vậy khi được “một điểm” này là đắc Đạo rồi, Đạo bao quát không sót cái nào cả, như thế thì phải để các vị tự mình đi lãnh ngộ đây.
- Các vị tôn giữ Phật-tâm, thì các vị chính là Phật, các vị không tôn Phật-tâm, thì các vị không phải là Phật, các vị đi lạy Phật, đó là hình tượng giả.
- Lúc tôi mới cầu Đạo, hỏi cái này, hỏi cái kia, nhưng Tiên Phật có nói rằng: “Hợp nhãn mộng lung tu Thiên Đạo!” Các vị cũng đừng xem, cũng đừng nghe, vậy làm thế nào đây? Tôn giữ cái tâm tốt, nói lời tốt, làm người tốt thì các vị hiện tại chính là Phật, rất đơn giản!
- Tu Đạo là mỗi người tận cái tâm của mình, nếu học thức của mình cao, thì dựa vào kinh điển của các Giáo để giảng thuyết, ấn chứng này ấn chứng nọ cùng mọi người, các vị tận cái tâm của mình; nếu như không biết chữ nào cả, thì tôi biết tề thế cứu nhân, đun lửa nấu cơm, cũng trở thành Đại Phật-Tổ. Các vị ở đó giảng Lục Tồ Đàn Kinh, Lục Tồ thì không biết một chữ, y-bát thì người khác lấy đi rồi, Lục Tồ cũng không thấy qua Lão Sư (thầy giáo), vĩnh viễn cũng không thấy, đến chết cũng không thấy, vậy mà, người ta đã khai xiển mở rộng Đạo vụ! Trong Phật-giáo nói: Thiên-Tông, Mật-Tông, Tịnh-Thổ Tông, sau này còn có Lâm-Tế Tông, Thiên-Đài Tông, toàn là sau Lục-Tổ mới có, trước kia là không có, thế là phải biết đấy! Đức Phật Thích Ca nào có Tông, luôn cả một quyển Phật-Kinh cũng không có, thì làm gì có Tông.
- Chúng ta tu Đạo, điều cần thiết nhất là phải biết Thiên-Đàng ở đâu? Là chính ở bản thân của các vị. Giả tí như có người la mắng các vị, các vị tức thì không vui, nếu các vị không vui thì chính là khổ hải. Đức Phật Thích-Ca có nói: “Ông la mắng tôi, tôi cảm ơn ông, đã cho tôi liễu tội”, thế nào đi nữa chuyện cũng êm xuôi. Nếu ông la mắng tôi rồi tôi la mắng lại ông, rồi hai người đánh nhau, thì đây chính là Địa-ngục, Thiên-Đàng Địa-Ngục là chỉ trong nhất niệm. Nếu như các vị tu Đạo, không hiểu câu nói này, thì ngày nào cũng phiền não;

tham, sân, si không bỏ được thì là Địa-Ngục. Nếu như có người la mắng tôi, cảm ơn người ta, cho tôi được liễu tội, sân niệm không còn thì tôi được vui sướng. Nếu như các vị không vui vẻ tức là khổ hải! Ra bên ngoài thì đi tới nơi nào tìm Thiên-Đàng.

Đạo chân, Lý chân, Thiên_Mệnh chân

- “Đại-Đạo vô hình”, tận trước hình tượng (cứ khẳng khẳng chấp vào hình tượng), làm cho quên đi hết cái căn bản.
- Đạt-Ma Lão-Tổ sang Trung-Quốc truyền cái gọi là “Đạo”, cho nên trong sách có câu: “Đạt-Ma Tây lai nhất tự vô, toàn bằng tâm ý dụng công phu; nhược yếu chỉ thượng tầm Phật pháp, bút chiêm tram can Động-Đình Hồ”. Trên giấy nào có Phật pháp, cho nên Tánh phải ngộ được, Mệnh phải được truyền, các vị đều đi đọc chữ, đọc sách, gia cũng chư tề, nhân cũng chưa độ, đọc cả nửa buổi càng đọc càng rời xa Đạo, tôi nói cho các vị biết, “Đại-Đạo vô hình đây!”
- Đạo của Ông Trời là chân hoặc bất chân? Các vị hãy hỏi lại tự mình, nếu các vị chân thì là chân, nếu các vị không tin thì cứ không tin, các vị nói là giả thì cứ cho là giả.
- Thánh-nhân chi Đạo, Thiên-Mệnh khả úy, người thông thường cũng không hay biết. Thánh-nhân nói: “Sáng nghe thấy Đạo, tôi chết cũng được”, người thông thường cũng không hay biết, hiện giờ chúng ta được “một chỉ điểm” này, sau khi biết rồi, ngày hôm nay đắc Đạo, ngày hôm nay chết, ngày hôm nay là được thành ngay, nhất bộ siêu sanh, cái mà trước kia Đạt-Ma Lão-Tổ truyền cho cũng là cái này - nhất bộ trực siêu, trực chỉ nhân tâm, kiến tánh thành Phật, bất lập văn tự. Đạt-Ma Lão-Tổ, sự tích được ghi lại trong sách: Lão-Tổ không có xây miếu chùa, cũng không có giảng kinh, vào thời đó, Đạt-Ma Lão-Tổ là đời tổ thứ nhất nhà Phật, cái này là có lịch sử hẳn hoi!
- Người tu Đạo chân chính, phải nhận định cho chính xác: Đạo chân, Lý chân, Thiên-Mệnh chân. Cái quan trọng nhất là tâm của ta phải chân, “tâm chân là mọi thứ đều chân, tâm giả là mọi thứ đều giả” (Lục-Tổ Đàn-Kinh). Tự mình tồn giữ Phật-tâm, làm việc Phật tức là Phật, thân ngoại vô Phật.
- Thân ngoại vô Đạo - ở bên ngoài là không có Đạo; Phật - Tự-tánh chính là Phật; ra bên ngoài tìm kiếm Phật, là không có Phật. Đức Phật Thích-Ca không phải là có vợ con chẳng, không phải là cá nhân một mình! Đức Phật cũng không có tới chùa miếu vái lạy, cũng không có thắp nhang, cũng không có ngồi thiền, cũng không có tụng kinh! Người ta được thành Phật, do Đại-Đạo vô hình vô tướng đây! Các vị ngày nào cũng niệm kinh Phật, cái mà các vị tụng niệm là giả đấy, vạn sự toàn là giả cả, vì Chân Kinh không có ở trên giấy! Chân là không phải giả; Kinh là thường bất biến, trên đời không thấy có đấy! Mọi thứ trên đời không có cái nào là không hư! Chúng ta được “một điểm”

này là hiểu rõ ngay, linh tánh của chúng ta – vĩnh viễn, vĩnh viễn không hư, cho nên một khiêu này được thông, thì trăm khiêu đều được thông.

- Nhất điểm siêu sanh, trực chỉ nhân tâm, kiến tánh thành Phật, lúc Đức Phật Thích-Ca được Nhiên-Đăng Phật “nhất điểm” là thành Phật ngay lúc đó, các vị lại không hay biết sự quý báu của “nhất điểm” này! Chân Kinh không có trên giấy, thì các vị giảng kinh Phật gì? Các vị giảng Kinh Phật là những thứ cặn bã Đức Phật Thích-Ca nhổ ra, cứ đi giảng thì nào có thành Phật? Chúng ta dựa vào lời nói của Đức Phật Thích-Ca để ấn chứng cái của chúng ta đúng hay sai, thế là được còn các vị cứ đi giảng nó là không tác dụng chi cả, nếu các vị ăn cơm thì các vị phải tự mình đi ăn! Các vị cứ ở đó lo giảng thì làm sao có thể no?
- Nội tạng vô giá bửu hòa trân, đắc bửu hà tu biệt xứ tầm (Bên trong ẩn tàng bảo vật vô giá quý như trân châu, được bảo vật này rồi hà tất phải đi nơi nào tìm); chánh kỷ thành nhân **chỉ** chí thiện, lập công lập đức biện vi thần.

Thiên-đàng Địa-ngục, nhất niệm chỉ gian

- Trong lòng không có chướng ngại, không nổi giận, mọi việc được êm xuôi, thì là Thiên-đàng, nếu ngược lại thì là Địa-ngục.
- “Mê” là “chúng sanh”; “Giác” là “Phật-Tổ”.
- Thiên-đàng hoặc Địa-ngục, đều là trong nhất niệm ở nơi bản thân, ở bên ngoài là không thấy có. Phật, là Tự-tánh Phật của các vị, ở bên ngoài là không có Phật.
- Thiên-đàng là ở tại nhân gian, hiện giờ các vị có đang phiền não không? Nếu không có thì chính là Thiên-đàng! Thiên-đàng hoặc Địa-ngục, là ở trong cái nhất niệm. Phiền não nhiều thì chính là khổ hải, nếu cái thật cái giả không phân biệt rõ ràng, thì không thể tu Thiên-Đạo.
- Thiên-đàng hoặc Địa-ngục là ở trong cái nhất niệm, vì sao ở trong cái nhất niệm? Vì nếu trong lòng không có chướng ngại, không nổi giận, mọi việc được êm xuôi thì là Thiên-đàng, nếu ngược lại thì chính là Địa-ngục.
- Trên đời nào có ma? Dưới Địa-ngục quỷ từ đâu tới? Cũng toàn là người cả. Các vị bị mê rồi – là trở thành phàm phu tục tử; các vị tạo tội nghiệt rồi – là trở thành ma quỷ; các vị làm việc thiện, thì là người tốt; các vị tế thế cứu nhân, thì chính là Tiên Phật, toàn là do nhất niệm của chúng ta – mà là Thiên-đàng hoặc Địa-ngục. Cái gì được gọi là “trong nhất niệm”? Khi bị người ta la mắng, “là cái thớ gì mà la mắng tôi? Tôi phải la mắng trở lại!”, thế là đánh nhau, đó gọi là khổ hải. Khi người ta la mắng tôi, “cám ơn ông, đã giúp tôi liễu tội! là tôi được ở Thiên-đàng ngay. Như thế thì có phải là trong cái nhất niệm không? Tôi nói đây là điều đơn giản thôi, Thiên-đàng có đường các vị không chịu đi, Địa-ngục không có cửa nhưng lại tự tìm tới, thì chính là cái này. Một khi bị người ta la mắng, tôi cám ơn người ta đã giúp tôi liễu tội! Vậy là tôi bước trên

đường đi Thiên-đàng; nếu là “cái thứ gì? Tôi phải la mắng trở lại!” thì Địa-ngục khổ hải chờ đón mình tôi bước tới, rất đơn giản!

- Hiện giờ các vị đắc Đạo rồi, đứng ra phải biết Linh-tánh là do Ông Trời phú cho, thể xác là do cha mẹ sinh ra, thể xác này sau trăm năm là không còn, còn linh-tánh sau này phải trở về Trời, các vị đừng lấy cái giả cho là thật, tới hôm nào mắt nhắm lại, thì cái nào cũng không phải là của các vị.
- Phiền não là do tự mình chuốc lấy, Thiên-đàng cũng do tự mình tìm lấy. Cho nên, Thiên-đàng Địa-ngục là ở nhân gian, hiện giờ đang tồn tại, chứ không phải đợi sau này mới lên Thiên-đàng hay xuống Địa-ngục.

Tu Đạo tu tâm, Minh đức tân dân

Chỉ có “một chỉ điểm” này là hữu lợi trăm điều mà không điều chi có hại, mọi người chánh tâm tu thân, thế giới đều được thái bình.

Đạo chi tôn quý, Tu đức vi bản

Đạo dĩ Đức hoằng (Đạo là nhờ Đức để hoằng triển).

- Các vị nói “đắc Đạo”! không phải đắc rồi là thành. Trước kia là “tu trước mà đắc sau”, hiện giờ là “đắc trước tu sau”, sau khi đắc rồi cần phải tiến hành tu.
- Lập chí là phải lập phẩm, các vị đắc Đạo rồi, nếu có chí hướng tu Đạo, nhưng các vị không thể lập Đức, thì tới sau cùng không được gì cả, Đạo là dựa vào Đức để tiến hành.
- Trong sách có ghi rằng: “Thiên thượng địa hạ, duy Đạo độc tôn”. Không có cái gì quý báu hơn cái Đạo, từ xưa đến nay, Thánh Hiền được hưởng ở trong miếu Thánh, tất cả đều là có tu Đạo, giả tử như tôi là Đại Hoàng-Đế, trăm năm qua rồi, mồ mả bị đào đi hết, từ cổ xưa tới giờ có lịch sử chứng minh.
- Ở giữa Trời Đất, chỉ có tu Đạo là cao siêu, làm Đại Tổng Thống chưa phải là một điều tốt, rất nguy hiểm! Những người được lưu danh hậu thế toàn là có tu Đạo, công trình tu Đạo của họ không có uổng phí! Hy vọng các vị hiểu rõ về Đạo và mau mau tiến hành tu, sau này cũng được thành Phật như người ta.
- Trung tức là Đạo, Dung tức là Đức; nhân tức là Đạo, nghĩa tức là Đức. Đạo là có Minh-Sur chỉ điểm, là bảo vật vô giá.
- Tiên Phật có phê huấn: Hiện thời là mạt hậu sau cùng, phải tuyển chọn sàng lọc, không tốt là bị đào thải! Hiện giờ cần phải tu nội đức của mình. Đạo sắp sửa qua đi.
- Thầy Phật Sống có huấn: Hiện thời là mạt hậu sau cùng, cần phải tu nội đức của bản thân, nếu có ngoại công mà không có nội đức, thì giống như không có gốc.
- Tôi xin nhắc lại lời của Thầy Phật Sống: Hiện thời là mạt hậu sau cùng, hãy tu cho nội đức của bản thân mình. Bề ngoài, chùa miếu lớn, Phật-đường lớn, ăn cơm với một bàn ăn lớn đầy đồ ăn..., Phật-đường trông rất đẹp đẽ, những cái

đó chỉ là bộ mặt giả! Cái đó không phải là Đạo, Thầy của chúng ta nào có đại Phật-đường? Tôi cũng không có! Các vị đã từng nghe qua Tổ-Sư các đời, có vị nào hưởng đại Phật-đường hay đại miếu?

- Thầy Phật Sống có huấn: “Hiện thời đã đến mạt hậu sau cùng, là đã đến lúc phải đào thải, chúng ta phải được tuyển chọn sàng lọc. Các vị chỉ chú trọng cái bề ngoài, hãy nên tu lấy nội đức đi, có ngoại công mà không có nội đức thì như có cành mà không có gốc, vậy là chưa được hoàn thiện. Hiện tại, những cái các vị đang làm toàn là hình thức cả, xây chùa miếu lớn, xây Phật-đường lớn, cái này là nơi tụ họp tạm thời, sau này là trống không đấy”.
- Chúng ta là Thần Đạo thiết giáo, cho nên đạt tới mạt hậu sau cùng, hy vọng các vị càng tiến và tiến lên nữa, tu lấy nội đức của bản thân, có bề ngoài khá tốt cũng chỉ là giả thôi, chúng ta mọi người đều có trách nhiệm.
- Đặc biệt hiện nay phong tục tập quán trong xã hội càng suy tàn, Đạo đức luân lý tồi bại, cầu danh trục lợi, mong muốn hưởng thụ, thiên hạ trở nên náo loạn, cứ mãi miết như thế! Mạnh-Tử có nói: “Thiên hạ nịch, viên chi dĩ Đạo”. Không thể nào không đề xướng Đạo đức, khuyến người cầu Đạo tu Đạo.
- Bề trên có Tiên Phật nào không có công đức? Một chút việc thiện cũng chưa làm, nay cho thành Phật, nhân cách của mình chưa được hoàn chỉnh tí nào, thì làm sao có thể thành Phật?
- Thánh-nhân cho ta biết phải lập thân hành Đạo, dương danh hậu thế. Nhất tử thành Đạo, cửu tử thăng Thiên. Từ xưa tới nay, được lưu danh hậu thế toàn là nhờ có tu Đạo.
- Tôn chỉ của Đạo là “văn hóa nhân tâm”, một khi nhân tâm được chánh, là thế giới trở nên tốt đẹp. Khoa học tiến bộ, có lợi và có hại, chỉ có Đạo đức là hữu lợi vô hại, nếu người nào cũng áp dụng Đạo đức đi làm, cả thế giới trở nên thái bình. Ông Trời đại khai phổ độ, chính là kêu chúng ta phải hiểu được Đạo Lý làm người.
- Chúng ta tu Đạo, là phải tôn kính Thiên Địa, lễ bái Thần-Minh, hiếu thảo cha mẹ, hòa mục anh em, trung ái đối với quốc gia, giúp thế giới tiến lên đại đồng.
- Tu Đạo, với công phu nhập môn là, trước tiên phải cho nội đức của bản thân được tròn đầy, phải khử cái nguỵ, tồn lấy cái chân, tu Đạo cần phải cái thực tế xứng với danh nghĩa của nó. Chánh tâm, thành ý, tu thân, là tác phong bề ngoài tôi cần trong luân thường nhân-đạo! Hãy nên thường xuyên suy xét, không được lơ là. Còn về mặt ngoài là phải bác học, lắng nghe nhiều, thận trọng trong suy nghĩ và minh bạch trong nhận xét, tham khảo nhiều về quá trình thành Đạo của Tiên Phật, Thánh Hiền xưa nay, theo gương Trời Đất về Đạo-đức cao minh to đầy, giữ vững đại chí nguyện chánh kỷ thành nhân, xem thiên hạ là bồn phận trách nhiệm của mình, kế Thiên lập cực, thay Trời tuyên hóa, không cầu có danh tiếng Thánh Hiền, mà chỉ cần có đức của Thánh Hiền,

thận trọng từng bước thực tế mà làm, nhất ngôn nhất hành đều hữu ích cho xã hội, nhân loại, mới không uổng mất một đời người của chúng ta.

Chánh tâm tu thân, Thế giới thái bình

- Điều mà Thầy Phật Sống nói “mạt hậu nhất trước”, nghĩa là mạt hậu sau cùng, được một điểm này, là nhất điểm siêu sanh, chúng ta được một chỉ điểm này, chỉ ra chân nhân của chúng ta, là chánh pháp mà Phật giảng, chúng ta y theo cái Thiên-tánh này đi làm, thì ngày nào cũng là Thiên-đàng.
- Chúng ta hiểu rõ có một vị chân nhân do Trời sanh ra, chúng ta phụng Thiên-mệnh mà tới, đạo này phải về cội Trời giao phó sứ mệnh. Chúng ta là con người, muốn có một gia đình và một xã hội lành mạnh, thì mọi người đều phải chánh tâm tu thân, là thế giới được trở nên thái bình ngay.
- Chúng ta đã tìm thấy Chân chủ nhân của mình, phải cho chân nhân của chúng ta làm chủ, chỉ phối thể xác của chúng ta, đừng để thể xác tạo thêm tội, có thể lập công lập đức, sau này các vị nhất định được lên Thiên-đàng.
- Linh-tánh của chúng ta là phụng Thiên-mệnh tới giảng thế, cái thể xác này không phải của chúng ta, tự mình không có chủ quyền. Bề trên có một vị Chúa Tể, cho nên phải mượn hình tướng giả này để tu cái chân nhân của mình, sau này chúng ta mới có thể trở về Trời.
- Hễ ai hay biết “một điểm” này thì gọi là “đắc Đạo”, là để cho các vị ngày ngày đều biết được ở nơi chính mình có vị chân nhân, là để cho các vị hay biết ở nơi chính mình có một cái tâm!
- Quốc gia lấy dân làm gốc, dân lấy tâm làm chủ. Trước đây, tôi chưa nín được cái tâm này, hiện giờ chúng ta được “một chỉ” này là hiểu ngay, trước đây cái tâm của chúng ta bất chánh, hiện nay chúng ta tất cả đều phải tâm chánh, mọi người đều có cái tâm ích kỷ thiên vị, nhưng Ông Trời thì không có, Thánh-nhân Tiên Phật cũng không có.
- Cho nên Thánh-nhân đã lưu lại “chánh tâm tu thân” cho đời sau. Người bình thường như chúng ta, không nín được cái bản tâm, hiện tại được “một chỉ điểm” này, chứng minh có một vị chân nhân, trong kinh Phật cũng có nói “Tự-tánh Phật”. Mọi người đều có vị Tự-tánh Phật, phải chiếu theo bản tánh này mà làm, mọi người đều chánh tâm tu thân, xã hội quốc gia tự nhiên được lành mạnh.
- Mọi người đều chánh tâm tu thân, thế giới khắp nơi đều thái bình, khỏi cần chết tạo bom nguyên tử.
- Tôi đến Đài Loan đã bốn mươi mấy năm, đề xướng Nhất-Quán Đại Đạo của Không-Mạnh, và giảng về hiệu Thiên pháp Địa (học theo Trời Đất), đại công vô tư, quang minh chính đại, dựa vào chánh tâm tu thân làm gốc. Mọi người đều có thể chánh tâm tu thân, thế giới khắp nơi đều thái bình.

- Duy nhất “một chỉ điểm” này, là có trăm thứ lợi mà không một điều chi có hại, mọi người đều chánh tâm tu thân, thế giới khắp nơi đều thái bình.

Kể vãng khai lai, Cổ Đạo kim dương

- Chúng ta trở lại thời xưa, trở lại với cái Đạo của Cổ Thánh Tiên Hiền, không được chạy theo trào lưu.
- Ông Trương-Tải có nói: “Vi Thiên Địa lập tâm, vi sanh dân lập mệnh, vi vãng Thánh kế tuyệt học, vi vạn thế khai thái bình”. Như vậy, mới là “Thiên hạ đệ nhất đẳng nhân”, mới được tính là “Thiên hạ đệ nhất đẳng sự”.
- Cái được nhìn thấy rõ rệt nhất là những nỗ lực huyền dương Đạo pháp, và thân hành thực tiễn của Tam-giáo Thánh-nhân, ba vị Thánh-nhân đã có sự cống hiến lớn nhất cho loài người. Lão-Tử chủ trương thanh tịnh vô vi, thuận theo Thiên-lý tự nhiên, thanh-hư tự thủ, ty nhược tự trì (tự giữ lấy tâm thanh tịnh hư không, tự chịu nhận là người thấp kém), hồi nguyên quy chân, dĩ nhân vô tranh (không tranh chấp với người); Đức Phật Thích Ca đại từ đại bi, phổ độ chúng sanh, vạn pháp quy Nhất; Khổng-Tử giảng Đạo đức, thuyết Nhân Nghĩa, hành Trung Thứ, kỷ lập lập nhân, kỷ đạt đạt nhân, từ nội thánh cho tới ngoại vương, kiêm thiện thiên-hạ. Nhà Đạo giảng “Vô”, nhà Phật giảng “Không”, nhà Nho giảng “Nhân”, đều là cái tâm cứu nhân cứu thế, đúng là “khác lối đi nhưng đồng quy”, sau cùng đều có thể đạt tới nhân sanh cứu cánh, đạt tới cảnh giới cao nhất của Thánh Phật; thật ra Tam-giáo nhất Lý, thánh Phật đồng quy, đều là lo cho nhân loại được hạnh phúc, Thiên nhân được thái bình.
- Lão-Tử có nói: “Thải bút họa không không bất nhiễm, lợi nhận cát thủy thủy diệt nhiên, nhân tâm nhược thị không dĩ thủy, phồn nhữn hà năng tác ky triền” (Bút màu vẽ trong không khí, không khí không nhiễm màu sắc; dao bén đem đi cắt nước, nước vẫn y nguyên như cũ, nhân tâm nếu có thể giống như nước và không khí, phiền não làm sao có thể gây ra mối triền khiên).
- Khổng-Phu-Tử khích lệ đệ tử rằng: “Chí ư Đạo, cú ư Đức, y ư Nhân, du ư nghệ” (Có chí ở Đạo, nương cậy ở Đức, y theo ở cái Nhân, đi đây đó nhờ cái nghệ). Cho nên mọi người đều phải lập chí ở Đạo, tu bồi đức tính của mình mới đúng.
- Trong Chu-Tử Học-Thuyết có ghi: “Thánh nhân thiên ngôn vạn ngữ, chỉ thị tồn Thiên-Lý, diệt nhân dục nhi dĩ”.
- Trong sách Luận-Ngữ có câu rằng: “Quân tử dụ ư nghĩa, tiểu nhân dụ ư lợi”. Lục Tượng Sơn nhấn mạnh rằng, sự khác biệt giữa quân tử và tiểu nhân, là ở hai chữ “nghĩa” và “lợi”. Nếu như luôn nhớ không quên đi việc tế thế cứu nhân, thì là quân tử, còn nếu ngược lại, so đo từng cái về danh lợi mất còn của cá nhân mình, thì là tiểu nhân. Mà hiện nay, hầu hết các vị học sĩ đại phu, chỉ lo học hành không quan tâm Quốc sự, thì là vì lợi; còn nếu một tay thì cầm

quyển sách Thánh Hiền, mà trong tâm lại lo về chức quan cao lộc đầy, thì càng là vì lợi. Những trường hợp trên đều là tiểu nhân một trăm phần trăm, ông Tượng Sơn nói như vậy, là hoàn toàn dựa vào sự nhận định của Mạnh Tử về nghĩa và lợi.

- Ông Lục Tử Cửa Uyên có nói rằng: “Tôn đức tánh”. Cách vật: cách “vật dụng” chi vật. Ông Chu Tử có nói: “Đạo vấn học”. Cách vật: cách “sự vật” chi vật. Hai người không ai chịu hòa nhau. Hôn nay chúng ta được Minh Sư “một chỉ điểm”, minh bạch bốn lai Tự-tánh. Trước tiên phải nhận định “đức tánh vi bốn”, “Đạo vấn học vi dụng”. Cách vật, là cách ngăn sự vật đến từ bên ngoài, tử sắc tài khí phải cách trừ đi; thất tình lục dục và tham, sân, si, ái ở bên trong cũng phải cách trừ đi. Lời nói của hai người không bỏ cái nào, thể dụng kiêm tu, thì tự nhiên minh minh-đức!
- Phương pháp tu tâm chính là tam cương lĩnh, bát điều mục trong sách Đại Học (Tam cương lĩnh: tại minh minh-đức, tại Thân Dân, tại Chí Thiện Chi Địa; Bát điều mục: cách vật trí tri, thành ý, chánh tâm, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ). Cách trừ đi những thứ vật dụng, được gọi là “cách vật”. Chúng ta dùng Thiên-lý lương tâm để làm việc, “trí tri” đó là đạt tới trình độ dùng Thiên-lý lương tâm để làm việc.
- Hữu đức hữu tài thị Thánh nhân; hữu đức vô tài thị hiền nhân; vô đức hữu tài thị tiểu nhân; vô đức vô tài thị dung nhân.
- Chúng ta nên dựa trên khoa học để xử lý sự việc, lấy Đạo đức làm gốc, nếu mọi người đều nói về Đạo đức, thì thế giới tự nhiên thái bình.

Tự Tánh tự cứu, Thâu viên liễu mệnh

- Hiện nay là lúc đại khai phổ độ, phải cứu linh tánh ra khỏi khổ hải. Cho nên khi được : “một chỉ điểm” này, hay biết linh tánh là do Trời sanh ra. Khi chúng ta đã minh bạch con đường này, là phải tự mình bước đi, tu Đạo không có đặc biệt cho ai, nếu cầu Tiên Phật phù hộ là phù hộ không tới, mạng của các vị là phải tự mình đi cứu lấy, ai cũng cứu không được các vị.
- Tu Đạo là mỗi người tự mình tận tâm, mỗi người tự mình liễu nguyện.
- Tu Đạo là không phân biệt người đi trước người đi sau, không phân biệt tiền nhân, hậu học. Đức Thầy có nói: “Tiền nhân có công là của tiền nhân, hậu học có công là của hậu học”, các vị là tiền nhân thì có gì khác biệt?
- Khi cầu Đạo được “một chỉ điểm” này gọi là đắc Đạo, là cho các vị hiểu được sự quý báu của “một chỉ điểm” này, phải tự mình tiến hành tu, tiến hành làm việc Đạo, phải tự mình bước đi. Tiên Phật không biết làm sao cứu người, các vị khi bụng đói, cầu Tiên Phật giúp đỡ, Tiên Phật cũng giúp không tới, “Tự mình ăn cơm mình no, tự mình tu Đạo tự mình tốt”.
- Chúng ta là con người, con người có chí linh, không phải cầm thú! Đã là vạn vật chi linh, thì có thể thăng Thiên, cũng có thể xuống Địa-ngục, cũng có thể

trở thành Thánh Hiền Tiên Phật, cũng có thể trở thành đệ tử của A Tu La, thế chính là do các vị tự mình lựa chọn con đường này, nên biết việc Ông Trời giáng Đạo, đó là cứu mạng các vị trở về cõi Trời.

- Hiện nay là lúc Bạch Dương mặt kỳ, Lão Mẫu truyền thư tín, kêu gọi chúng ta phải chuẩn bị, sau này có mặt hậu thân viên, là chúng ta phải thấu cái viên của mình trước, cũng tức là mạng của mình phải tự mình đi cứu, ai cũng không thể giúp, hoàn toàn là phải nhờ vào chính mình, tự mình không cứu lấy thì không có ai cứu được mình!
- “Đạo” đã truyền cho các vị, tu là ở nơi các vị, làm việc Đạo cũng là ở nơi các vị, lập công lập đức cũng là của các vị, có tạo ra tội cũng là của các vị, người kẻ bên không ai thay thế các vị, muốn cầu Tiên Phật, Tiên Phật không biết làm sao để cứu người, Tiên Phật cũng cứu không nổi con người, điều này các vị phải hay biết!
- Đức Thầy không thể tu thế các vị, các vị đã lập công đức là việc của các vị, các vị tu ra tội nghiệp cũng là của các vị, các vị có thể theo phép tắc hiếu thảo cha mẹ, thì nhân cách của các vị là cao thượng, không liên can tới Đức Thầy, Đức Thầy chỉ việc truyền Đạo, còn việc tu Đạo hay không là việc của bản thân các vị.
- Hy sinh một chút phàm tình của chúng ta, kiếm tiền ít một chút, còn như mạng bị sai lệch mới là điều lớn lao, mạng của chúng ta là quý hơn, nếu nói sự quý báu nhất! Mọi thứ trên đời, toàn là giả, chỉ có mạng của chúng ta là chân.
- Thiên-đàng, Địa-ngục toàn là ở tại nhân gian, nếu sau này lên Thiên-đàng thì trước mắt cũng không nhìn thấy. Đức Phật Thích Ca là thành Phật ngay trong thời ấy, nào cần tới sau này? Đức Khổng Tử là thành Thánh nhân ngay trong thời ấy, nào cần tới sau này? Con người còn ở tại thế gian không được thành Thánh nhân, thì sau khi chết rồi làm sao có thể thành Thánh nhân?

Nhận Lý quy chân, Trí tuệ nã xuất

- Hiện nay Đại Đạo đã được tỏ bày, mọi người phải hành toàn hậu học của mình được nhận lý thật tu, để khỏi phải gây sai lầm cho mình và cho người ta.
- “Đạo” vốn không lời, nhưng nếu không nói thì không thể bày tỏ cái lý của nó; “Đạo” vốn vô hình, nhưng nếu không hình tượng thì không thể bày tỏ sự tồn tại của nó, nên phải mượn hình tượng để bày tỏ cái lý của nó.
- Học hành chữ nghĩa vốn là để hiểu rõ Thiên Lý.
- Gặp mặt lại lần nữa thì cái tôi vẫn là cái này, nếu muốn tìm cái mới mẻ là không có cái nào đấy! “Đạo lý” thì làm sao có cái nào là mới mẻ? Ví như chúng ta ở trong gia đình thực hiện đức tánh “Hiếu”, “Đễ”, “Trung”, “Tín” làm sao có cái nào là mới mẻ? Suốt năm ngàn năm xưa nay là nói về cái này, tới giây phút này vẫn phải nói về cái này, nếu các vị không nói về cái này, thì các

vị là không có nhân cách, là “bất Trung”, “bất Hiếu”, “bất Nhân”, “bất Nghĩa”, thì các vị còn được gọi là có nhân cách gì?

- Chúng ta kính Phật, là muốn học theo Phật. Lạy Phật, là muốn học tập noi theo tinh thần đại từ đại bi của Tiên Phật Bồ Tát, tiến tới nữa hồi quang phản chiếu, coi lại tự mình, suy xét bản thân, như thế thì lạy Bồ Tát mới đúng với ý nghĩa chân chánh của nó, chúng ta cần phải hiểu rõ cái Đạo lý này.
- “Đạo” là “Thần Đạo thiết giáo”, lời nói của Tiên Phật, chúng ta đều phải coi cho rõ, nếu có Đạo lý, thì chúng ta phải nghe. Bất kể người nào, nếu nói có Đạo lý, thì ta đều phải nghe; nếu Tiên Phật nói không có Đạo lý, thì chúng ta không nghe. Ông Trời án công định quả, các vị có công đức là của các vị, còn nếu các vị có lỗi lầm thì cũng của các vị.
- Hôm nay chúng ta tu Đạo, là phải phân biệt “phải”, “trái” thế này mới là “nhận Lý quy Chân”. Đối với lời của Tiên Phật cũng thế, nếu là có Đạo lý thì phải đi làm, nếu là không có Đạo lý thì không nên tin, nếu như tin, thì là “ngu muội vô tri”, điểm này nhất định phải được phân biệt rõ ràng, “nhận Lý quy Chân” là nói về ý này.
- Điểm Truyền Sư thay thế Đức Thầy truyền Đạo, nếu Điểm Truyền Sư nói có Đạo lý thì các vị nghe, nếu nói không có Đạo lý thì không nên nghe! Những huấn ngữ do Tiên Phật phê, nếu có Đạo lý thì chúng ta nghe, nếu không có Đạo lý thì chúng ta không nghe. Một đứa con nít nói có Đạo lý, thì chúng ta cũng phải nghe. Chúng ta tu Đạo, không có nghĩa là ai phải nghe ai, Đức Thầy chúng ta có dặn dò, nhận rõ “chân lý” để tu Đạo.
- Tiên Phật có nói: “Trí tuệ như là nước giếng”, các vị càng hút thì nước càng nhiều, càng thanh; nếu các vị không hút, không động tới thì nước sẽ bị hôi thối ngay. Trí tuệ của chúng ta giống như cái giếng này, càng dùng tới thì càng nhiều.
- Các vị không tu, thì không thể thành Đạo. Trong tâm nghĩ lung tung, tham danh trục lợi, thì làm sao thành Đạo? Cho nên nhất định phải bố thí, phải nhận lý mà tu, không được chấp hình chấp tướng.
- Tự mình phải chịu cực chịu khổ, đức tánh phải được đầy đủ, tất cả mọi thứ, thái độ nhất cử nhất động, phải được làm cho tốt, như thế thì mới thấy được các vị là có Đạo.

Từ bi vi hoại, Vô nhân vô ngã

- Đắc Đạo, là có Phật duyên mới có thể đắc; làm việc Đạo, là một việc không đơn giản. Một người tu Đạo, phải làm như thế nào mới đúng với danh nghĩa là “tu Đạo”? Các vị nói các vị đã tu Đạo không phải tu tâm sao? Nhưng mà các vị nhìn lại chính mình, trong cuộc sống hàng ngày đã thể hiện như thế nào, có thật tu tâm rồi chưa? Tiên Phật có nói phải đại từ đại bi, không có tâm từ bi là không phải tu tâm, là không phải tu Đạo. Tham, sân, si là chướng ngại trên

con đường tu Đạo, các vị có phải là đã khử bỏ được chăng? Suy xét lại chính mình, phải chăng đã có cái tâm đại từ đại bi đi cứu thế độ nhân? Đại Đạo phổ truyền các nước, cũng là sự thể hiện của cái tâm từ bi.

- Hễ rời khỏi tâm tánh mà giảng Đạo, toàn là bàng môn tả Đạo. Trong kinh Phật có ghi rất rõ ràng, cái tâm tánh do Thánh nhân giảng, cái tâm tánh do nhà Phật giảng, nhưng chúng ta tìm không được cái tâm tánh này, mà nay được “một chỉ điểm” này là rõ ngay, lấy Thiên lý lương tâm đi làm việc, chúng ta được “một chỉ điểm” này là biết tâm tánh của chính mình. Thánh nhân có nói: “Suất Tánh chi vị Đạo”. Hễ lấy “Thiên lý lương tâm” đi làm, tức là kiến tánh, tâm-tánh của chúng ta là không thể nhìn thấy! Cho nên được Minh Sư “một chỉ điểm”, gọi là đắc Đạo. Chúng ta “nhận Đạo” mà làm, có lợi ích cho người ta, được gọi là đức hạnh. Nếu có Đạo và có đức, là chúng ta đắc Đạo rồi, là biết được nguồn gốc của con người chúng ta, các vị phải “lập đức”, lập đức là không những miệng nói mà còn phải làm! Các vị nói một lời nói tốt, người ta nghe được rồi, đã đem lại lợi ích cho người ta, người ta sẽ khen các vị có đức hạnh. Hiện nay mọi người chúng ta đều có thể “thể Thiên tuyên hóa”, từ xưa tới nay người bình thường là không dám nói! Hiện nay chúng ta thay mặt Bề Trên đi tuyên dương Đại Đạo, độ hóa chúng sanh thì các vị không phải đã là Phật hay sao?
- Hiện nay đại khai phổ độ, trước tiên ta được “một điểm” này, gọi là “đắc Đạo”, tìm được vị chân nhân này, biết được thể xác này là giả tạm, cả thể giới là giả tạm, chúng ta mượn giả tu chân, nhưng tâm của chúng ta có tìm được chưa? Tâm của chúng ta có phải là “Thiên tâm” không?
- Bài huấn về tu Đạo có rằng: “Tà nhân hành chánh Đạo, chánh Đạo đã quy tà, chánh nhân hành tà Đạo, tà Đạo đã quy chánh”. Tu Đạo là tu tâm, chủ yếu là ở cái tâm của các vị làm như thế nào mà thôi, tu Đạo trước tiên phải chánh tâm.
- Con người là lấy cái tâm làm gốc, nếu nhân tâm tốt là xã hội được tốt, nếu nhân tâm không tốt là xã hội không được tốt. Cho nên Phật có nói: Tu tâm, minh tâm, dưỡng tâm, tồn tâm, toàn là nói cái “tâm” này.
- Triết học nhân sinh do Thánh nhân để lại, được ghi ở “Tam cương lẫm, Bát điều mục” trong sách “Đại Học”. Trước tiên là cách vật, trí tri, thành ý, chánh tâm, tu thân, các vị đem những cái tư tâm thiên kiến, vật dục tạp niệm: tử, sắc, tài, khí, tham, sân, si, ái đều bỏ đi hết là cái tâm được chánh, thân tự nhiên mà tu, nếu tâm của chúng ta toàn là bất chánh, tự tư tự lợi, tư tâm thiên kiến, chỉ lo cho mình, không lo cho người khác, như vậy gọi là “tâm bất chánh”. Các vị hãy nhìn xem đứa bé hai tuổi, nó không có lo cho mình. Cho nên Thánh nhân từng nói; “Vấn hồi xích tử chi tâm”. Các vị hãy cứu vãn lại cái tâm ấy!
- “Xích tử chi tâm” là không có sự đối đãi, đứa bé một tuổi, hai tuổi, ba tuổi, các vị đánh nó, nó không biết hận các vị, cũng không biết nói dóc, tới bây giờ

trưởng thành rồi, người mẹ đánh các vị, nói các vị vài câu, tức thì không được vui, như vậy không phải là đã biến chất rồi sao? Là do chịu sự thẩm nhuần của dục vọng bên ngoài, Thánh nhân gọi là “nhân tâm”, hiện nay chúng ta tu Đạo là phải phản hồi “xích tử chi tâm”, tức là “Thiên tâm”, là không có sự đối đãi. Trong kinh Phật có ghi rõ rằng, Kinh điển của vạn giáo không có tách rời với cái “Thiên tánh” này, lấy Thiên tâm để xử lý sự việc, nếu như mọi người cũng có thể như vậy thì thế giới ra thái bình.

- Đức Thầy có nói: “Tu Đạo là tu tâm, tâm các vị đã được chánh chưa? Cái tướng nhân ngã có trừ bỏ đi chưa? Tham, sân, si có bỏ đi chưa? Nếu tâm bất chánh thì tu Đạo gì đây?”
- Tánh linh của chúng ta là do Trời sinh ra, căn bản phải từ “chánh tâm” “tu thân” là bước đầu tiên.
- Hãy hành trì “Đạo pháp” cho thật tự nhiên, rồi chúng ta tự giữ lấy linh tánh, tâm không vọng động, không vọng tưởng, không tham tửu, sắc, tài, khí, tiêu diệt dần dần tham, sân, si, ái như vậy mới gọi là tu Đạo.
- Chúng ta được “một điểm” này là hiểu rõ “Tự tánh”, “Tự tánh” tức là tâm, tu dưỡng nó cẩn thận, không cho nó làm việc bất thiện.
- Nếu là người chân tu, cái gì cũng không cần tin, chỉ tu tâm của chính mình, nhà Phật có nói rất rõ ràng, Tự tánh tức là Phật.
- Từ cổ xưa đã có một câu thế này: Trên kinh Phật có ghi, Đức Phật Thích Ca dưới sự thọ ký của Nhiên Đăng Cổ Phật, ngay lúc đó là lập tức thành Phật, là ngay trong kiếp đó được thành, chứ không phải trong kiếp tới. Hôm nay, Bề Trên đại khai phổ độ, sau khi đắc Đạo, là muốn cứu vớt người tốt, đó gọi là “làm việc Đạo”. Thì tu Đạo không phải tu tâm sao? Hỏi lại tự mình tham, sân, si có trừ đi chưa? Có tư tâm thiên kiến (cái nhìn thiên lệch) không? Có làm việc tốt chưa? Có hiếu thảo cha mẹ không? Điều có làm cả, không có phiền não, thể hiện ra được cái tâm từ bi, quên đi chính mình, như vậy thì là Phật.
- Chúng ta không thể thành Tiên Phật, không được – chính là điểm này không được, tại sao vậy? Chưa phát tâm từ bi, chưa hiện ra Thiên lý lương tâm, còn “nhân ngã tướng”, nhà Phật có nói “vô nhân vô ngã”, chính là cái “nhân ngã tướng” rất khó loại trừ! Rất khó loại trừ đi “nhân ngã tướng”. Mà hiện nay chúng ta tu Đạo, tu Đạo là tu cái gì? Là tu cho “nhân ngã tướng” này được loại trừ đi, nhìn lại các vị thấy toàn là, ui cha! Toàn là con của Lão Mẫu, toàn là Phật, toàn là Phật đấy! Các vị nhìn thấy tất cả đều là Phật thì các vị không phải là Phật rồi sao? Các vị nhìn thấy tất cả toàn là ác quỷ, thì các vị chính mình cũng trở thành ác quỷ! Cái này là một Đạo lý nhất định!
- Các vị đắc Đạo rồi, đã đắc (được) “một chỉ điểm”, vậy thì chúng ta phải tu Đạo, tu Đạo thì phải tu cái gì? Có phải là tu những quy giới trong kinh Phật? Nhưng kinh Phật có phải là đã giảng rồi sao? “dập tắt tham, sân, si” có biết không? “Tham”, “sân”, “si” ba cái này, các vị chưa vứt bỏ cái nào, không

những chưa vứt bỏ mà ngày ngày lại hết mực tung ra, vì không có vứt bỏ đi, cho nên một người tu Đạo cũng không có, nếu muốn dập tắt nó, là phải chăm chỉ tu “giới, định, tuệ” tức là giới, định, tuệ của nhà Phật thường giảng. Tại sao nói tới Phật giáo? Vì hiện nay chúng ta đang giữ quy giới của nhà Phật, tức là ngũ giới! Nói tới “giới”, không hiểu được “một chỉ điểm” này thì “giới” ở hướng nào? Khổng Phu Tử nói cho chúng ta biết tới “chỉ” (dừng lại) thì có thể “định”, chúng ta được một chỉ điểm này là được biết nơi dừng lại rồi mới có “định hướng”! Có định hướng rồi “trí tuệ” mới có thể phát sinh tác dụng, khi đã có “giới”, “định”, “tuệ” là tự nhiên minh tâm kiến tánh, “giới”, “định”, “tuệ” là căn bản của tu Đạo, tất cả chúng ta phải nói về cái này!

- Sân niệm chưa được trừ bỏ, từ bi tâm không có phát ra, các vị nói các vị bàn Đạo, vậy các vị bàn Đạo gì? Các vị hãy tự nói ra, mình đang bàn Đạo gì? Người ta nấu cơm chín rồi chúng ta ăn, các vị ăn cơm là đâu còn “công” nữa? Người ta nấu cơm là đã hành công, người ăn cơm không thể nói là có công, những người làm ruộng mới có công đấy! Các vị là người ăn cơm, nào còn “công” nữa! Cho nên trên thế gian tu Đạo thì nhiều, thành Đạo thì quá ít! Là do họ không có “từ bi tâm”!
- Lão Tử cũng có nói “Tam Bảo”, trong Đạo Đức Kinh có ghi: 1/Từ, 2/Kiểm, 3/Không dám trước thiên hạ. Ông Trời, là “Từ” nhất, cái gì cũng cho chúng ta dùng, thế mới là “từ”, chúng ta có không? Các vị tự hỏi mình xem có không? Một chút đồ bị người ta lấy đi thì các vị cũng thấy khó chịu, các vị cái nào cũng không cho người ta, thì nào có phải là “Từ”?
- “Tham, sân, si” không có bỏ đi, “từ bi tâm” không có phát ra, vậy các vị tu Đạo gì đây?
- Chúng ta tu Đạo, “tham, sân, si” nhất định phải vứt bỏ đi, thấy chúng sanh trên thế giới tất cả còn trong khổ hải, chúng ta nghĩ tới cứu vớt họ, như vậy chính là “từ bi tâm”.
- Nếu như không có tâm từ ái, thì các vị tu Đạo không xong, nếu không có tâm từ ái, thì là có tâm sân hận, hễ có tâm sân hận là xuống Địa ngục. Tiên Phật nào có hận thù người ta? Khi thấy người không tốt, phải đi cảm hóa họ, độ hóa họ, cứu họ rời khổ hải. Chúng ta hầu hết khi thấy người xấu là thấy ghét, Tiên Phật nào có ghét người ta?
- Tu Đạo là tu tâm, tâm chúng ta tu như thế nào rồi? “Nhân ngã tướng” có bỏ đi chưa? Chính mình phải tự suy xét lại, cái tham, cái sân chưa được vứt bỏ thì là ngu si.
- Ông Trời không phụ người ta, tu Đạo phải tu tâm, “nhân ngã tướng” phải được phá bỏ. Hãy hỏi lại chính mình xem, “nhân ngã tướng” đã phá bỏ rồi chưa? Người ta nói các vị không tốt, là các vị không được vui. Tham, sân, si là tam độc. Hễ sân niệm khởi dậy là liên kết với Địa ngục. Cho nên tu Đạo, nếu

nhân tướng, ngã tướng, thiên kiến, tư tâm, tự tôn, mình không vứt bỏ đi là trở thành chướng ngại lớn trong việc thành Đạo của chúng ta.

- Tu Đạo, cái quan trọng nhất là “chí thành”.
- “Ý” là phải “thành thật bất hư”, chúng ta trở lại “xích tử chi tâm”: tửu, sắc, tài, khí đều không có, thất tình, lục dục bất sanh, vật đến thì ứng, vật đi thì tĩnh, như vậy tức là “thành ý”. Hễ thành ý là tâm sẽ ngay, thân không tu nhưng tự nó đã tu, cứ để tự nhiên là được rồi. Lòng tham không khơi dậy, sân niệm không khơi dậy thì ngày nào cũng là Thiên đàng.
- Trong Đạo tràng chúng ta, mặc kệ đã có sự biến hóa như thế nào, có ai đã phản Đạo bại đức, có ai đã không tận tâm, Tiên Phật là giả, Đạo tràng gạt người ta, hãy hỏi lại lương tâm của chính mình! “Lục Tổ Đàn Kinh” đã ghi rằng: “Tâm chân nhất thiết chân, tâm giả nhất thiết giả”. Chúng ta tu Đạo phải trước sau như một, mới có thể liễu nguyện.
- Người chân tu là nhận rõ Đạo chân, Lý chân, Thiên Mệnh chân, điều quan trọng nhất là tâm của chúng ta phải chân. Lục Tổ Đàn Kinh có ghi rằng: “Tôi chân nhất thiết chân, tôi giả nhất thiết giả”. Tự mình tồn giữ Phật tâm, làm việc Phật tức là Phật, “thân ngoại vô Phật”. Lần này đang gặp phải lúc “đại khai phổ độ” là đắc trước rồi tu sau, ai tu là ai đắc, ai làm việc Đạo là ai thành. Phải quét bỏ hình tướng, vô nhân vô ngã, lấy “Thiên tâm” làm tâm, nếu như ngã tướng chưa được vứt đi, là tu Đạo nhân tình, cho các vị nói tới tung bừng hoa lá, tới sau cùng e rằng không được thành Đạo, không được không thận trọng, thường xuyên suy xét lại bản thân!
- Chúng ta tu Đạo là phải “chân nhân” làm chủ, đừng có bị vương chấp bởi hữu hình, hữu tượng.
- Cái nào giả là chết đi; cái nào thật là không chết được. Các vị tu Đạo, không phân rõ cái nào thật cái nào giả, ngày qua ngày thời gian cứ trôi qua, chỉ là ở đó tu mù mà thôi.
- Con người chúng ta có nguồn gốc, thể xác chỉ là cái “ngọn”, nếu không có linh tánh thì làm sao có thể xác? Nhưng nếu không có thể xác thì không tỏ ra được linh tánh, cho nên “thể”, “dụng” phải hợp nhất.
- Hễ cho thể xác này là thật, phiền não là tới ngay.
- Thầy có nói rằng: “Nhân gian này nếu suy xét tỉ mỉ về nó thì cũng không có gì hết, mọi phiền não đều là do mình tự chuốc lấy, con người ai ai đều có khổ não, phiền não, nhất định phải tự mình đi hóa giải, người khác là không thể ăn cơm thể cho các vị, chỉ có với công tâm mới có thể không phiền não, nếu như mọi thứ đều chỉ vì tư tâm của mình, chỉ làm cho phiền não đầy mình”.
- Nếu biết thể xác là giả, thì không có lòng tham, nếu không có lòng tham thì không có phiền não. Nhà Phật có nói “tham, sân, si” là ba gốc rễ địa ngục.
- Các vị phải xem mọi thứ trước mắt đều là giả tạm.
- Các vị ngắm nhìn không thông suốt, là các vị không về Thiên đàng được.

- Khi các vị nhìn cuộc đời được thấu xuyên, thì tức là Thiên đàng.
- Chúng ta là người, người là vạn vật chi linh, phải làm tròn nhân Đạo, nếu không làm tròn nhân Đạo bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, thì các vị bái lạy Phật cũng vô dụng. Nên hiểu rằng, Thánh Hiền Tiên Phật cũng đều là người, chỉ khác ở chỗ là tầm nhìn được xa, tính tới kết quả trăm năm về sau, khi trăm năm về sau là phải về Thiên đàng. Chúng ta là người thông thường toàn là vì chuyện trước mắt, cứ xem vợ mình con mình là bảo vật, sau này khi các vị đi xuống địa ngục, người vợ không theo các vị đi, người con càng không lo tới các vị.
- Các vị là người thanh niên, đã đắc cái Đạo này, phải biết cái mạng của mình là quan trọng, cái xác thịt này không phải của các vị, các vị nên hiểu lấy! Mới nãy tôi nói với các vị rồi, “vợ tôi tốt”, khi đi xuống địa ngục vợ không chịu theo đi, vậy tốt ở chỗ nào? Còn đứa con, lớn khôn rồi là ra đi, các vị có bệnh hay khổ đau, là phải tự mình gánh chịu, có đứa con nào lo được cho các vị. Những sự việc này cho ta thấy, mọi thứ đều là giả, thì cái tâm tranh danh đoạt lợi là không còn, khi cái tâm tranh danh đoạt lợi không còn, thì phiền não của các vị cũng không còn, các vị khỏi cần thưa kiện gì hết, vì hôm nào cũng là Thiên đàng cả.
- Trời có đức hiếu sanh, người có tâm trắc ẩn, tánh do trời phú là vô thiện vô ác, vì khi giáng xuống hậu thiên, bị nhiễm bởi khí bình vật dục, làm cho bốn tánh không được sáng suốt. Khi mắt, tai, mũi, miệng thấu hút chất độc của tửu, sắc, tài, khí, danh, lợi thì mới nảy sinh ra tham, sân, si, ái rồi mới có oán hận, bực bội, đố kỵ, căm ghét, ngạo mạn, dối trá, giả dạng, bất mãn, không biết đủ, làm cho cái tâm trắc ẩn bị biến mất, rồi mới đi tới con đường địa ngục tối tăm. Nếu như có thể tự suy xét lấy mình, tìm về bản lai Thiên tánh, không tham, không vọng, tồn lòng từ bi, cảm tạ, khiêm hòa, hỷ diệt, nhẫn nhường, tri túc, tồn lòng trung thứ, lòng thành kính... thì tức là Thiên đàng.
- Chúng ta tu Đạo, điều tối cần thiết là phải quét trừ cái nhân ngã tướng, phải là vô nhân, vô ngã, không có đối đãi, thực hiện Tánh lý của Tam giáo Thánh nhân, là phải trung thứ, từ bi, xả kỷ vì nhân, thế giới mới được đại đồng.

Sân tâm thị ma, Dĩ đức hóa nhân

- Chúng ta phải phục vụ cho xã hội, là phải lo cho gia đình được bình hòa, chánh tâm tu thân, đó là bốn phận của bản thân chúng ta. Làm tròn bốn phận của bản thân chúng ta, khi thấy trong xã hội có người không hiểu Đạo, thì đi khuyên hóa họ, độ hóa họ. Khi thấy có người không tốt, người ác, chúng ta phải cung kính họ, cảm hóa họ, các vị không thể nói họ là không tốt, như vậy chính là cái Đạo “nội thánh ngoại vương”.

- Chúng ta, thông thường hay có phiền não, vì cứ đánh giá người ta không tốt, việc này không đúng, cái kia cũng không tốt, như vậy, tâm trạng của các vị sẽ có phiền não, phiền não chính là khổ hải.
- Chúng ta tu Đạo, nếu nhìn cuộc đời không xuyên thấu, ngày nào cũng phiền não, thì chính là khổ hải, là chính các vị tự tìm lấy. Được thành Phật là do bản thân các vị, xuống Địa ngục cũng là do bản thân các vị. Cho nên tự mình phải suy nghĩ kỹ càng.
- Bây giờ chúng ta không phải lo nói văn học, chúng ta là phải nói về Tánh lý tâm pháp, noi theo Trời, Đất, Thánh, Hiền, Tiên, Phật. Lão Tử đã từng nói: Thượng sĩ khi nghe thấy Đạo thì siêng năng thực hành; hạ sĩ nghe thấy Đạo thì cười to tiếng ra. Thánh nhân đã từng nói: “Đức tu báng hưng, Đạo cao hủy lại”.
- Đừng có khẳng khẳng tự cho là mình tốt, tự cho là mình đúng, một khi các vị bị người ta la mắng, bị người ta phê bình thì các vị không được vui.
- Các vị không được vui, các vị hận thù người ta, là sanh ra sân niệm, nếu các vị không trừ bỏ đi tham, sân, si, không có tâm từ bi, thì cũng như thầy Phật Sống đã nói: “Các vị tu Đạo gì? Các vị bàn Đạo gì?” Nhận danh nghĩa ta đây là tu Đạo, là làm việc Đạo, đã từng độ mấy người rồi? Toàn là độ người tốt đấy, nhưng người tốt nào cần các vị đi độ, những người tốt hơn các vị thì nào cần các vị đi độ. Khi chúng ta đã hết lòng rồi, không còn cách nào nữa, mà người kia vẫn không thay đổi, thì hãy nhớ trong kinh Phật có ghi lời của Đức Thích Ca rằng: “Cám ơn họ!”. Khi các vị thấy người xấu, không những không cảm ơn người ta, mà còn oán giận người ta, phải hiểu lý do tại sao chúng ta cần phải cảm ơn người xấu? Là vì nếu không có cái xấu của người ta, thì làm sao thấy được cái tốt của mình. Cho nên người tốt phải cảm ơn người xấu. Chúng ta nói chúng ta tu Đạo, làm việc Đạo, không những không cảm ơn người ta, mà còn oán giận người ta, như vậy là tu Đạo gì đây? Cho nên Đức Thầy Phật Sống có nói: một vị tu Đạo cũng không thấy có.
- Khi ta bị người kia la mắng, phải cảm ơn rằng: “Đã cho tôi được liễu tội”. Như vậy ta là Thiên đàng, còn người kia thốt lời la mắng thì là Địa ngục, điều này chúng ta phải hiểu! Nếu như không hiểu điều này thì tu suốt cả cuộc đời, không trừ bỏ được sân niệm, là không thể thành Đạo!
- Chúng ta muốn tu Đạo, muốn làm việc Đạo, phải trừ bỏ tham, sân, si, ái. Ví như có người la mắng các vị, thì phải cảm ơn người ta đã cho mình được liễu tội, đại khái là mình không đúng. Không nẩy sanh sân niệm thì các vị là Thiên đàng, còn người kia thốt lời la mắng thì chính là Địa ngục. Nếu các vị phản đối người kia, là cái thứ gì phải la mắng tôi? Lo đi la mắng lại người kia, thì sẽ đánh nhau, như vậy cả hai người đều là Địa ngục.
- Đức Phật Thích Ca khi thấy người ác, là muốn độ hóa họ, cảm hóa họ, như vậy gọi là đại từ, đại bi. Nếu như cảm hóa không được, không còn cách nào

nữa, thì chỉ có cảm ơn người ta. Tại sao phải cảm ơn người xấu? Là vì nếu không có người xấu thì làm sao thấy được người tốt; nếu không có người xấu, thì nào có danh phận là người tốt, cho nên phải cảm ơn người xấu.

- Tại sao các vị khi thấy người xấu thì lại oán giận người ta? Là vì các vị là phàm phu tục tử. Khi thấy người ác thì ta phải cảm ơn họ, vì nếu không có cái ác cái xấu của người kia, thì làm sao thấy được cái tốt của ta. Cho nên nếu các vị là người tốt thì có phải là cảm ơn người xấu? Hễ thấy người xấu là oán giận người ta, người oán giận lại chính là mình, thì chính mình là người không tốt, các vị oán giận người ta thì các vị đâu còn là người tốt? Người tốt nào có oán giận người ta?
- Nếu các vị là Phật, các vị nảy sanh sân niệm, oán giận người ta, la mắng người ta, nói người ta là không tốt, thì chính là đã trở thành ma quỷ!
- Nếu các vị không thể tu Đạo liễu nguyên, tu Đạo không xong, thành Đạo không được, phải biết rằng một người có cái tâm sân hận là không thể thành Đạo, Đức Phật có sân hận là không thể thành Đạo, Đức Phật có sân hận người ta không? Nếu có người kia không tốt, người kia hại ta, người kia nói ta không tốt, ta đặc biệt phải cung kính người kia, độ hóa người kia, khuyến hóa người kia, như vậy mới gọi là “công đức”.
- Thông thường phàm phu tục tử không hiểu tự mình có một vị Chân nhân, chỉ lo cho bản thân được tốt, toàn là kiếm chác lợi dụng. Nên biết rằng tu Đạo thì phải ngược lại, toàn là phải chịu thiệt thòi và nhẫn nhường, cho người khác tốt.
- Nhà Phật luôn nói về từ bi, hễ thấy có người đang tạo tội lỗi làm việc ác, chúng ta phải tìm cách cứu người đó với tấm lòng thành kính, cảm hóa người đó, độ hóa người đó, cho người đó là tốt, nhưng chúng ta lại không có làm như vậy.
- Hễ thấy người ta trở thành người không tốt, chúng ta phải với tấm lòng thương hại!
- Hễ thấy người kia hành vi không được đúng đắn, đang tạo tội lỗi, chúng ta phải đi cứu người kia, nếu như người nào cũng có tấm lòng như vậy, thì Đại Đạo mới được triển khai, mới có thể đưa thế giới ngày càng tốt lên.
- Hiện nay Đạo vụ đang được phổ biến, đều nói những lời lẽ tốt. Vì thế, hễ thấy người nào đối xử các vị với thái độ đặc biệt cung kính, thì các vị phải chú ý người đó. Hễ thấy người nào nói mình không tốt, thì người đó chính là “thầy” của mình. Là vì nói ta tốt, a dua nịnh bợ ta, là đang hại ta, người tu Đạo phải chú ý việc này, Đức Thầy của chúng ta cũng có nhắc cái này.
- Nếu cứ phóng túng làm theo cá tính của mình, toàn là nói tự mình đúng, không nhận lời khuyên của người khác, như vậy là các vị khiêm khuyết lòng thương. Thánh nhân có nói: “Nhân là thương người đây”, khi thấy người ta không tốt, chúng ta phải có lòng thương lo cho họ.

- Hễ thấy có Điểm Truyền Sư không tốt, Tiên nhân không tốt, Đức Thầy của chúng ta có nói: “Có người kia không tốt, thì mới thấy được cái tốt của các vị”. Nếu thấy Điểm Truyền Sư không tốt, là các vị bỏ tu, như vậy là tổ tiên các vị khiếm khuyết đức tánh, bản thân các vị phước nhỏ bạc mệnh, Đức Thầy của chúng ta có nói: “Trong gia đình kia có con cái tu Đạo, là tổ tiên họ có đức đây!”
- Nếu các vị thấy Tiên nhân này, Điểm Truyền Sư này không tốt, có phẩm đức không tốt, dễ nổi giận, thì chúng ta càng nên làm tốt hơn, Phải tôn Sư trọng Đạo, nên cung kính họ, cảm hóa họ, giúp đỡ họ.
- Ở đây tôi nói cho các vị nghe Đạo lý làm người, tại nơi nào cũng phải học theo Trời, Đất. Các vị hãy xem, ông Trời cái gì cũng cho các vị dùng; Đất – các vị hễ trồng cái gì thì được thu hoạch cái đó, nước dơ bùn lầy cũng tiếp nhận. Nếu chúng ta cũng giống theo Trời, Đất thì thiên hạ không được thái bình chăng?
- Những cái chúng ta đang làm là sự nghiệp Tiên, Phật, Bồ Tát. Nếu như còn có cái tâm đồ kỵ, oán giận người ta, thì làm sao thành được Tiên, Phật, Thánh, Hiền.

Hiếu đức vi tiên, Vạn thiện căn nguyên

Hiếu, một chữ là bao quát vạn thiện, nhất bốn ra vạn thù, vạn thù lại quy nhất bốn.

Chánh tâm tu thân, Hiếu Đễ vi bản

- Mỗi năm có 4 mùa, vào ngày 15 tháng 3, tháng 6, tháng 9, tháng 11 là ngày Lão Mẫu Đại Điền, các vị đạo thân phải hiếu ý nghĩa mừng lễ Đại Điền là không quên nguồn gốc.
- Lần này là Nho giáo thâm viên, Khổng Lão Phu Tử, Mạnh Lão Phu Tử là luôn nói về Đạo Đức Nhân, Nghĩa. Trăm thứ thiện là Hiếu đi đầu, lấy Hiếu, Đễ làm căn bản, vì nếu không có cha mẹ thì làm sao có chúng ta? Không có Vô Sanh Lão Mẫu thì làm sao có chúng ta?
- Cho nên chúng ta “làm trọn chữ Hiếu là phải trọn tận với Vô Sanh Lão Mẫu”, việc này là lớn lao đây. Khi nói tới chúng sanh trên thế giới, nếu chúng ta ghét người ta, là các vị đang ghét anh chị em của mình đây, nếu các vị ghét em của mình thì mẹ của các vị có chịu không? (Không chịu), thế giới đều là con của Lão Mẫu, nếu như các vị ghét thì Vô Sanh Lão Mẫu chắc chắn rất đau lòng, Vô Cực Lý Thiên là ở tại bản thân chúng ta, Thiên đàng là ở tại trước mắt chúng ta, nếu như thể xác không còn, thì lên Thiên đàng ở đâu nữa? Thiên đàng là ở tại nhân gian.
- Tiên, Phật có nói: “Làm trọn chữ Hiếu là phải trọn tận tới Vô Sanh Lão Mẫu, làm trọn chữ Trung là phải trọn tận với Di La Thiên”. Có phải chỉ là làm trọn

chữ Trung đối với Tiên nhân? Đối với mọi người đều phải tận trung, nếu không trọn lòng trung đối với cha, mẹ thì làm sao được?

- Thánh môn có 72 hiền sĩ, nhưng tại sao quyền Hiếu Kinh chỉ độc truyền cho Tăng Tử mà không truyền cho những vị hiền sĩ khác? Là vì Tăng Tử được “Nhất quán chân truyền”. Chữ Hiếu là đủ bao quát vạn thiện, Nhất bốn tán vạn thù, vạn thù quy Nhất bốn, Hiếu là khởi đầu của “Nhất bốn”, được “Nhất” là có thể quán thông vạn sự.
- “Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sĩ”, đó là truyền thống của Trung Quốc, chiếu theo cái này đi làm được gọi là “Đạo”.
- Tám chữ “Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sĩ”, một chữ Hiếu bao quát bảy chữ kia, nếu các vị chưa làm được bảy chữ kia, thì các vị chưa được gọi là hiếu thảo cha, mẹ, nếu chưa bỏ tham, sân, si, ái vô liêm, vô sĩ thì làm sao được gọi là hiếu thảo? Hiếu thảo bao quát rộng rãi quá, Thánh nhân có nói: Lo cho bậc già của mình và lo tận tới bậc già của người khác, lo cho bậc trẻ của mình và lo tận tới bậc trẻ của người khác, như vậy gọi là Đạo Hiếu, Đễ.
- Có Hiếu, Đễ thì mới có thể trị quốc an bang, cha từ con hiếu! Anh em hòa mục! Như vậy không phải là căn bản sao? Khi phụ tử tử hiếu, huynh đệ hòa mục, thì không phải là cái căn bản của thiên hạ chăng?
- Hiện nay chính phủ đề xướng Đạo đức văn hóa, cương thường luân lý truyền thống của Trung Quốc, nhất định phải lấy Hiếu, Đễ làm căn bản. “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách”. Chính phủ lãnh đạo chúng ta, nước lấy dân làm gốc, dân lấy tâm làm gốc. Chúng ta cần phải lo cho xã hội đất nước, nỗ lực góp phần giúp cho chính phủ, sau này mới có ngày thái bình.
- Hiện giờ chúng ta phải từ căn bản làm lên. Trước tiên, là phải chánh tâm tu thân, phải bắt đầu từ gia đình của các vị. Truyền thống Trung-Quốc là luôn nói về Đạo Hiếu, Đễ của nhà Nho, nếu như gia đình của các vị không tốt, thì tu đạo gì đây? Nếu như các vị bất trung, bất hiếu thì tín ngưỡng Đạo gì? Nếu như các vị đã được làm lễ rồi niệm “A-Di-Đà-Phật”, luôn cả cha mẹ mình cũng không biết hiếu thảo, thì các vị niệm “A-Di-Đà-Phật” là có lợi ích gì? Cho nên chúng ta hành Đạo, đã là đang tu Đạo - chỉ biết tốt cho cái thân của mình .
- Trong kinh Phật có nói: “Mầm héo giống xấu” là vô dụng! Ngày nào cũng niệm “A-Di-Đà-Phật”, ngồi thiền có được cái gì! Không chịu nuôi cha mẹ, không chịu lo việc đất nước, thì các vị có phải là vô dụng rồi không?
- Các vị thiếu nợ của cha mẹ, còn chưa trả sạch đấy! Cho nên, con người chúng ta đến thế gian này là để trả nợ, Phật-giáo cũng nói như thế, Thiên-Chúa-giáo cũng nói như thế, Đạo của chúng ta, căn bản trước tiên là phải nói tới “Hiếu Đạo”, luôn cả cha mẹ còn chưa biết hiếu thảo, thì tu Đạo gì đây?
- Nếu một người chưa làm tròn nhân-Đạo, bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, dù có lạy Phật, tụng kinh, bố thí, thì đều là vô dụng. Muốn cứu mình là phải nhờ vào bản thân mình, trước tiên là phải bắt đầu từ gia đình làm lên, rồi

triển khai từ bản thân cho tới người khác, biện pháp này là đơn giản nhất, chẳng qua xem các vị có muốn đi làm hay không!

- Trong thiên-hạ không có cha mẹ nào là không phải, trên thế gian khó được người là anh em.
- Hiếu, Đễ, Trung, Tín, mọi người đều phải biết bàn tới, nếu như rời xa Hiếu, Đễ, Trung, Tín thì nhân cách không còn nữa, các vị dù có tín ngưỡng tôn giáo nào cũng vô dụng.
- Trăm thứ thiện Hiếu đi đầu, nhà có hai vị Phật Sống, không biết tôn kính hiếu thảo, thì vào miếu lạy Bồ-Tát chi nữa, đó là hình tượng giả.
- Hiện nay Đạo đã được sáng tỏ, các vị có thể làm việc Đạo, là làm được chút việc tốt. Điều quan trọng nhất ở chỗ các vị là con người, về mặt gia đình, nhất định phải lo cho tốt, nhẫn nại, hiếu thuận cha mẹ, tôn kính huynh trưởng, nếu như lo cho gia đình được tốt, rồi nhà nào cũng được tốt như vậy, thì thế giới không phải trở nên tốt hơn rồi sao?
- Làm việc gì cũng phải thành tâm kính ý, nếu như các vị không có thành tâm thành ý, thì việc hiếu thảo cha mẹ là không ra gì cả.
- Trong ngày sinh nhật, không nên sát sanh, đau thương lắm thay, cha mẹ sanh ra ta, là phải chuốc lấy nhiều nỗi vất vả! Nên ngày sinh là ngày mẹ trên bờ vực tử vong, nay sát sanh để ăn mừng, trong lòng được an tâm sao?
- Thầy của chúng ta có nói: “Các vị nhớ được một câu nói là có thể thành Đạo, ví như bốn chữ Hiếu, Đễ Trung, Tín, các vị làm được là trở thành Thánh-nhân”.

Đại hiếu tề gia. Huyền tổ tận siêu

- Các vị đã được cầu Đạo, nhất điểm siêu sanh thoát ly khổ hải, các vị có ba, có má, có cô, có cậu, có anh, có em, đều chưa được cầu Đạo, là con người các vị quá dở, nếu như ngày mai ba của các vị chết đi bị đưa xuống địa ngục, thì các vị cầu Đạo rồi là được cái gì đây?
- Hiếu thảo cha mẹ, tất cả chúng ta đều phải hiểu lấy, để cha mẹ chúng ta được lên Thiên-đàng, mới được gọi là trọn việc đại Hiếu.
- Cha mẹ chưa được cầu Đạo, cứ lo độ người ngoài, là làm kiểu gì đây, nếu không hiếu thảo cha mẹ, lo hiếu thảo người ngoài, thì xét theo nguyên lý là hoàn toàn không khớp!
- Nếu phát tâm làm việc Đạo, thì trước tiên phải tề gia, nếu như chưa tề gia thì làm sao độ người ngoài? Làm sao giảng thuyết cho người ta nghe?
- Nếu như chưa tề gia, thì hãy mau mau tề gia, nếu cha mẹ chúng ta không còn trên đời, thì hãy mau mau siêu bạt cha mẹ, trăm thứ thiện Hiếu đi đầu, nếu các vị bất trung, bất hiếu, dù có ngày ngày tụng kinh Phật thì được cái gì đây? Các vị thử nhận xét coi, tụng Kinh Phật có thể thành Phật sao?
- Hiếu thảo cha mẹ thật sự, là cứu cha mẹ ra khỏi khổ hải, lưu danh hậu thế.

- Đức thầy có nói: Hy vọng trong chúng ta không có người nào bị rớt , sau này được về Vô-Cực Lý-Thiên tham dự Đại-Hội Long-Hoa, mới là điều vui mừng chung, luôn cả cha mẹ của các vị, tất cả đều được siêu sanh. Nếu các vị tu Đạo, để cha mẹ bị bỏ rơi, là không được đây! Hiện nay là lúc phổ-độ Tam-tào, Lão-Mẫu có quy định: Tề gia là có thể siêu bạt cha mẹ một thể hệ.
- Hy vọng tất cả đạo thân, sau này khi về Vô Cực Lý Thiên, ở nơi đó gặp mặt, luôn cả cha mẹ các vị đều được siêu sinh, mới là việc vui mừng, còn bạn thì không có! Đã là không có, là phải trở lại luân hồi chuyển kiếp, là hết rồi đây!
- Điều quan trọng nhất là phải “tề gia”, tề gia tu Đạo, siêu bạt phụ mẫu. Ôn đức của cha mẹ, chúng ta không cách nào báo đáp. Ông trời đại xá Tam tào, là có thể siêu bạt cha mẹ để thân nhân của chúng ta tất cả đều được trở về Vô Cực Lý Thiên, mới được gọi là kết quả thâm viên.
- Luôn cả cửu huyền thất tổ của chúng ta đều được siêu sinh, thì mới gọi là kết quả thâm viên.

Nhân Đạo vi bốn, Thân giáo vi quý

Nếu nhân Đạo chưa tròn, bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa thì bạn bái lạy Phật cũng vô dụng.

Vạn linh chi thủ, Tông căn tác khởi

- Ông Trời đại khai phổ độ, Nho giáo thâm viên, hiện nay mọi người trên thế giới khi nghiên cứu về triết học nhân sinh, đều dựa vào cơ sở triết học Trung Quốc là tư tưởng của Lão Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, từ nhân đạo làm lên, nếu nhân đạo chưa làm tròn, thì nào có nhân cách? Nếu có niệm Phật thì cũng là uổng công, như vậy làm sao được thành Phật? Cho nên, tu Đạo phải từ căn bản nhân đạo làm lên, “chánh kỷ thành nhân”, “cách vật trí tri”, “chánh tâm tu thân”, nếu người nào cũng như vậy, thì thế giới không phải là thái bình rồi sao?.
- Hiện nay đại khai phổ độ, cái chúng ta đặc là Thiên Đạo, nhưng mình là người, nếu như nhân đạo chưa tròn, thì làm lễ rồi là được gì đây? Cầu Đạo rồi là được gì đây?
- Chúng ta là người, “nhân đạo” nhất định phải làm tròn, nếu như Đạo lý làm người chưa được tốt, bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, lễ, nghĩa, liêm, sỉ đều không có, thì dù bạn ngày ngày khấu đầu tụng kinh niệm Phật là cũng vô dụng.
- Con người là vạn vật chi linh, nhân-đạo phải làm cho tròn, nếu nhân-đạo chưa làm tròn, bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa thì bạn lạy Phật cũng vô dụng.

- Hy vọng tất cả chúng ta đều tham ngộ bài huấn của Tiên Phật, phải đui dắt người ta cho tốt, nhân-đạo phải làm cho tròn. Nếu bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa thì còn tu Đạo gì nữa?
- Thánh-nhân có nói: “Kiến lợi tư nghĩa”. Cái nào hợp với nghĩa lý, chúng ta hãy mau mau đi làm, cái nào không hợp với nghĩa lý, nếu bạn đi làm, thì tổn hại cho người ta, lại bất lợi cho mình. Hiện nay chúng ta làm việc Đạo là lợi kỷ lợi nhân, chúng ta là người, trước tiên phải làm tròn nhân-đạo.
- Thế nào gọi là tam-tòng tứ-đức của phụ nữ? Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu thác tòng tử; Tứ đức: phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công. Khi chồng chết rồi tòng tử là nói sao? Con còn nhỏ là phải được chăm sóc, chờ khi con cái lớn lên phải cho con làm chủ.
- Chúng ta là con người, người có chí linh, không phải cầm thú! Một khi là vạn vật chí linh, thì có thể thăng Thiên cũng có thể xuống Địa-ngục, cũng có thể thành Thánh, Hiền, Tiên, Phật, cũng có thể thành đệ tử A-Tu-La, đều là do bạn tự lựa chọn con đường đi.

Thánh thể lực hành. Bất ngôn nhi hóa

- Tôn chỉ của Đạo chúng ta: “Hóa thiên hạ vi nhất gia, hóa thế giới vi đại đồng”. Nhưng từ chỗ nào bắt đầu làm lên? Là từ bản thân chúng ta tự mình làm lên.
- Thánh-nhân giảng chánh tâm, tu thân, ngôn giáo bất như thân giáo (*lời giáo hóa không bằng thân làm gương để giáo hóa*).
- Tu Đạo là tu tâm, lấy chánh tâm tu thân làm gốc, tự mình được chánh thì mới có thể giúp người ta được chánh.
- Chúng ta tu cái đức “nội thánh”, là lấy “lập thân” làm nền tảng. Mình được lập rồi mới có thể giúp người ta lập, nếu mình bất chánh thì làm sao giúp người ta chánh?
- Tu Đạo làm việc Đạo là việc của tự mình, nơi nào cũng lấy thân làm gương, cần ngôn thân hành. Nếu như chỉ miệng nói, cái thân chưa đi làm thì thời gian lâu dài người ta xem chúng ta không ra gì.
- Tất cả đều cầu Đạo rồi, ở nhà phải làm gương, nếu bạn có con cái, bạn đang hoàng thì con cái bạn cũng đang hoàng; đối với cha mẹ, thành tâm kính ý, vui mừng hoan hỉ, thời gian lâu dài con cái cũng tự nhiên tốt lên, giáo dục gia đình không phải dựa vào nói, không phải dựa vào đánh và la, không phải như thế! Lời nói Thánh-nhân không sai tí nào cả, bạn phải làm gương trong gia đình!
- Chúng ta nhất định phải khắc khổ nhẫn nại chịu cực, người ta không làm, chúng ta đi làm, thì bạn mới làm gương được cho người ta.
- Chúng ta tu Đạo, là tu cái Đạo của tự mình, liễu nguyện, là liễu cái nguyện của chúng ta, phải biết tôn chỉ của Đạo là chánh tâm, tu nhân, suy ta là ra người khác, sửa đổi lại nếp sống không tốt trong xã hội, làm thay đổi phong tục! Chúng ta phải làm gương cho chúng sanh trên thế giới. Điều quan trọng

nhất, là Đại Đạo ở trong cuộc sống hàng ngày, nhất động nhất tịnh của ta đều phải căn ngôn thận hành.

Đạo tại nhật dụng. Bất ly nhân tình

- Đại-Đạo là ở trong cuộc sống hàng ngày, ở bên ngoài là không có Đạo, Đạo ở trong tâm của bạn!

Bất ly nhân tình. Nhật dụng tầm thường

- Hiện nay chúng ta là người, người là vạn vật chi linh, nếu như nhân cách không còn, thì dù có tín ngưỡng giáo nào đi nữa cũng vô dụng, còn người ta không có tín ngưỡng giáo nào, chỉ làm tròn “Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sỉ” tức là có Đạo. Đạo ở trong cuộc sống hàng ngày, ngoài thân là không có Đạo. Trong kinh Phật có nói: “Thị chân Phật chỉ luận gia thường”.
- Đại Đạo, bất ly nhân tình, Đại Đạo ở trong cuộc sống hàng ngày, ra khỏi cuộc sống hàng ngày, là không còn có Đạo
- Đạo ở trong cuộc sống hàng ngày, đó là cái ăn, cái uống, cái ngủ. Khi phải ngủ thì đi ngủ, khi phải ăn thì đi ăn, khi phải ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, không nên ăn quá nhiều, ăn cho nhiều không phải lãng phí sao!
- Đại Đạo ở trong cuộc sống hàng ngày, bên ngoài là không có Đạo, Đạo là ở trong tâm của bạn. Bên ngoài không có Phật, Phật là ở trong tâm của bạn.
- Tu Đạo là tu tâm, làm việc Đạo là phải tận tâm, cái Đạo dưỡng thân cũng phải hiểu biết. Tôi tu Đạo mấy chục năm nay, hoàn toàn không bị cảm mạo, ăn uống đều đặn là thường không bị bệnh, tôi không ăn đồ bừa bãi! Còn bạn tu Đạo cứ có bệnh hoạn, vậy bạn tu Đạo như thế nào đây?
- Những lời tôi nói ai nấy đều hiểu, Đại Đạo là ở trong cuộc sống hàng ngày. Đức Phật Thích Ca có nói: “Thị chân Phật chỉ luận gia thường”, rời khỏi cuộc sống sinh hoạt hàng ngày đi tìm kiếm Phật, là không có! Không tách rời con người.
- Chúng ta được chân truyền của Tam giáo Thánh nhân, là phải biết cái căn bản; còn những cái khác là không có; Đức Phật cũng nói qua: “Thị chân Phật chỉ luận gia thường”, nghe hiểu không? Rời xa gia thường (sinh hoạt hàng ngày) là không thấy Phật, lời nói này là có lý, nếu trên đời này bạn không có gia đình, không còn ai nữa, một mình bạn làm sao thành Phật? Như vậy là hiểu ra thôi, một mình bạn làm sao thành Phật, không có chúng sanh thì bạn làm sao thành Phật? Nếu không có người xấu thì làm sao thấy được cái tốt? Nếu không có Trời, Đất thì bạn làm sao sống thành người?
- Thiên đàng, Địa ngục đều ở tại nhân gian, người ở thế gian không thành Thánh nhân, thì sau khi chết làm sao được thành Thánh nhân?

- Sống tới 200 tuổi thì có được cái gì? Không chịu nuôi dưỡng cha mẹ, không chịu lo cho xã hội nước nhà, một chút việc tốt cũng không chịu làm, thì bạn sống tới 200 tuổi là được cái gì đây?

Cần kiệm hữu Đạo, Tiếc phúc tiếc vật

- Sáng lập sự nghiệp vốn là gian nan, nên tự phải biết tiết kiệm, duy trì những cái hiện có là không dễ, nên nhất định phải rời bỏ xa hoa.
- Cần kiệm duy trì gia nghiệp, thì gia đình được an lạc, với nhân hòa xử thế thì đời đời được thái bình.
- “Trước khi ăn phải nghĩ tới ơn Trời rộng lớn bao la, sau khi ăn có thể biết được đầu bếp vất vả ra sao”; “Một hạt gạo nhà Phật, lớn tựa núi Tu Di”, nên phải quý tiếc đồ vật!
- Thầy của chúng ta có nói: “Tiền xương máu của người ta, một xu phải coi như hai xu, ba xu để xài”, thì mới không có lỗi với người ta.

Hỏa hầu luyện túc, Tài sắc thiết kỵ

Đạo thì tu rất tốt, hỏa hầu lại khó luyện, là do nhân tâm chưa được xóa hẳn; tiền tài đến phải rõ ràng, sắc phải được rời xa, tam quy, ngũ giới thế chân thuyên.

Đức tánh thuần túc, Hỏa hầu công toàn

- Đạo thì tu rất tốt, nhưng hỏa hầu lại khó luyện, là do nhân tâm chưa được trừ bỏ hẳn.
- Điều quan trọng nhất là do chúng ta oán trách Ông Trời, oán trách người ta, rồi mọi người mới có cái hay bực mình, mới nảy có nhắc tới hỏa hầu, cái tu luyện là luyện hỏa hầu, chúng ta cần phải có hỏa hầu! Chúng ta tu Đạo bao nhiêu năm rồi, hỏa hầu không đủ, đức hạnh không đủ, là cái dở của chúng ta, nếu như con người bạn không có đức hạnh, còn tu Đạo gì nữa? Hiện giờ chúng ta học thức đầy đủ, so với trước kia là khác hẳn rồi, hiện nay nam và nữ đều được đi học, nếu học thức của bạn còn khiếm khuyết, là phải học tập. Học thức đầy đủ, đức hạnh đầy đủ, hỏa hầu đầy đủ, như vậy thì bạn mới ra vẻ tu Đạo. Chúng ta ở tại nơi đâu, cái tên là một người tốt cũng không có, thì người ta không ai nói bạn là có Đạo! Chính vì bạn đối với người ta không có hữu ích gì Chúng ta phải suy xét lại.
- Tu luyện là luyện hỏa hầu, hỏa hầu có đủ chưa? Đức tánh có đủ chưa? Nếu cái nào cũng không có, thì có phải là tu uổng công rồi không? Các vị tu Đạo phải từng năm một có tiến bộ lên, chúng ta phải xem coi tiến bộ ở mặt nào? Tự mình phải kiểm thảo lấy mình. Thầy Phật Sống có nói: “Khoai sùng gom cho đủ số”, là không được đầy!

- Mỗi người mỗi cá nhân đều có tính cách riêng biệt, chúng ta tu Đạo là sửa bỏ cái thói hư, bỏ đi các tật xấu, xem mọi người đều là Phật cả.
- Tu tâm là tu cái tâm của bạn, là đem những thói hư tật xấu, lòng ham muốn của hậu thiên, ra để được cải sửa cho triệt để.
- Khi đức tánh được đầy đủ, thì hỏa hầu tự nhiên được đầy đủ, học theo gương của Lão Tổ Sư khoan hồng đại lượng, chịu đựng những cái người khác không thể chịu đựng.

Tài minh sắc viễn, Thiết thiết cẩn thận

- Tiền tài đến phải rõ ràng, sắc phải rời xa, tam quy ngũ giới thể chân thuyên, hiếu thảo cha mẹ, kính trọng trưởng bối, tôn kính Sư phụ và bằng hữu, nghiêm túc hành theo thì là Thánh, Hiền.
- Chúng ta tu Đạo làm việc Đạo, điều quan trọng nhất là Quy giới phải giữ cho tốt. Thánh nhân có nói: “Kỷ bất chánh, yên năng chánh nhân”, nhà Nho nói: ngũ luân, bát đức, nhà Phật nói: tam quy, ngũ giới, nếu như Quy bất thanh, Giới bất tịnh thì làm sao các vị làm gương cho người ta? Tự cổ chí kim, anh hùng hào kiệt bị hủy diệt bởi hai chữ “tài”, “sắc” là quá nhiều đấy! Chúng ta là người tu Đạo, làm việc Đạo, cần phải chú ý, nhất thất tức thành thiên cô hận! (Một bước sẩy chân là hối hận ngàn năm). Trước kia lập công, nay bị hủy hết, không đáng tiếc sao? Mọi người phải nhắc nhở nhau, cẩn ngôn thận hành, không được sơ ý! Nếu bị nhiễm “hiềm nghi” chút xíu, là không cách nào tẩy rửa cho sạch, nên lúc nào cũng phải cẩn thận! Hiện nay là thời kỳ giữ gìn thành tích, hơi có sai sót là giống như lấy thúng múc nước chẳng được gì cả, hối hận là quá muộn rồi đấy!
- Nếu như chúng ta có hành vi không đúng đắn, đứng đầu là tài, sắc bất thanh, từ xưa đến nay được xem là một chương ngại lớn. Nếu như chúng ta làm điều gì không tốt, là đại đức của Sư Tôn, Sư Mẫu bị chúng ta hủy hoại, Đạo của Ông Trời bị chúng ta làm nhục, thì ngược lại chúng ta cũng có tội.
- Từ xưa tới nay, vong quốc bại gia là đều do hai chữ “tài, sắc” bất thanh. Cho nên chúng ta làm việc Đạo, đối với hai chữ này càng không thể bất thanh.
- Chúng ta làm việc Đạo, “tài, sắc” hai chữ là phải cẩn thận nhất. Quốc Vương xưa nay, cũng là do hai chữ này mà bị hủy diệt. Anh hùng hào kiệt, người tu Đạo phần đông là bị hủy hoại bởi hai chữ này, các vị có thể tự xem xét lại lịch sử, “tài, sắc lưỡng tự mê nhân võng”.
- Tự cổ chí kim, anh hùng hào kiệt bị hủy diệt bởi hai chữ “tài, sắc” rất nhiều! Chúng ta tu Đạo, làm việc Đạo cần phải chú ý “nhất thất tức thành thiên cô hận”, lập công trước kia bị hủy đi hết là thật đáng tiếc!

Bất thụ ma luyện, Bất thành chân Phật

Cổ Đức có nói: “Bất thụ ma luyện bất thành Phật”.

Thụ ma thụ khảo, Đoạn luyện thành Phật

- Khi chúng ta sáng lập một sự nghiệp ở trên đời, còn phải trải qua mọi thứ gian nan khổ cực mới được thành công, huống hồ chúng ta muốn học làm Thánh, Hiền, Tiên, Phật nào lại dễ thành công như thế sao? Cho nên chúng ta cần phải có cái tâm kiên định hằng thành bất biến, tu Đạo, làm việc Đạo là nhất định gặp phải ma chướng ngại, Cổ Đức có rằng: “Bất thụ ma luyện bất thành Phật”.
- Hiện nay là lúc Di Lặc Cổ Phật bàn việc thâm viên, là lúc mặt hậu lần chót, phải có đại đồ bao dung (bụng lớn khoan hồng độ lượng), chịu thiệt thòi, nhẫn nại, tu Đạo là phải có ma luyện! Không chịu được ma luyện là không thành Phật.
- Chúng ta tu Đạo, bạn đừng nói là hoàn cảnh không tốt, đó là Ông Trời đang ma luyện (mài dũa) bạn đấy. Chúng ta tu Đạo là khổ tu khổ luyện, bạn phải hiểu điều này.
- Phần này của chúng ta, tất cả cũng đều hiểu rõ, nay Đạo được xiển khai ở khắp các nước, thử hỏi tôi đây có khả năng gì? Toàn là duyên phận các vị sư huynh đệ chúng ta, tất cả cùng nhau nỗ lực hy sinh, chịu ma chịu khảo, mới có Chư Thiên, Tiên, Phật hiển hóa ám trợ.
- Vào năm 65 Trung Hoa Dân Quốc, Thầy Phật Sống có nói: Bồng Lai Đảo, bàn Đạo đã gần 30 năm, nói về thời gian, nói về thời cơ là đã cận kề năm đào thải, năm khảo tuyển, không thể như “khoai sùng đập vào cho đủ số”, nếu chỉ trà trộn trước mắt, Thầy đây tùy lúc mượn người mượn việc để khảo nghiệm các đồ đệ! Hỏa hầu của trò cao bao nhiêu? Khi khảo hỏa hầu là luận phẩm đức, Phật quy lễ phép mọi thứ cộng, trừ, nhân, chia, tất cả đều được khảo nghiệm rõ ràng; hoặc là đề thi chọn đúng sai, hoặc là đề thi điền chỗ trống, hoặc là đề thi vấn đáp, tùy lúc mà trò phải điền cho tỉ mỉ. Tờ thi vô hình, lúc nào cũng có thể xuất hiện, tâm niệm của trò là viết là mực; nếu như trò không thể bình tâm tĩnh khí, nhất thời động loạn tâm tánh, tự phá tự loại, trên tờ thi bôi vẽ lung tung, thì trò nghĩ xem tương lai của trò như thế nào? Đại Đạo vô tình, nếu tốt là được biểu dương; nếu là ma đầu làm loạn phép tắc, thì cũng phải bị đưa tên ra bảng; những việc qua rồi thì cho qua luôn, nhưng từ giờ về sau không thể không nghiêm khắc”.
- “Chịu khổ càng nhiều, thì thành quả càng lớn”
- Từ xưa đã có câu: “Tu Đạo không uổng công tu, Bề Trên không phụ lòng người”. Hôm nay bản thân tôi mới lãnh hội được, nếu như 20 năm về trước, khi gặp phải chuyện khôn khổ mà ngưng làm việc Đạo, thì không có ngày hôm nay rồi. Cho nên Tiên nhân có câu: “Bất luận làm sự nghiệp gì cũng cần

phải trước sau như một, người có chí, sự việc sẽ thành”, là lời nói không phải giả đây!

Cẩn thận tiểu tâm, Chí thành vô ma

- Chúng ta phải hiểu, việc thế gian là vô thường, có thịnh có suy, chúng ta cần phải cẩn ngôn thận hành, nhất thời cũng không được sơ ý, không cầu có công, chỉ cầu không có lỗi là đủ rồi.
- Chúng ta tu Đạo, làm việc Đạo khổ tâm nhiều năm, chịu ma, chịu khảo, chịu hủy báng mới có thành tích ngày hôm nay, đây cũng là công đức của tất cả được biểu hiện. Chúng ta phải giữ gìn cho tốt, đã tốt lại càng tốt hơn, cho tiến lên thêm một bước. Nếu như tự cho là có công, nhất thời sai sót phóng túng, tiền công tận phế (công đức lúc trước bị phế bỏ hết), muốn cứu vãn lại e rằng khó đây! Không thể không cẩn thận.
- Quy tắc giới luật là phải giữ, thói hư tật xấu là phải sửa đổi, phải có khoan dung độ lượng, ma khảo là phải nhẫn, phải tiêu trừ.
- Hễ là việc sai quấy đối với Ông Trời, một việc cũng không được làm. Hễ là lời sai quấy đối với người ta, một câu cũng không được nói. Thà rằng cho người phụ ta, ta không phụ người. Nếu quả thật tâm đức được trau dồi tốt, trên có thể cảm động Thần, Tiên, dưới có thể cảm động người ta, Thần nhân hoan hỉ, tự nhiên không rước lấy ma khảo, hành công tu quả tự nhiên được thành đạt.

Hồi quang phản chiếu, chân sám chân hối

Tu Đạo là phải lấy ra cái Đạo tâm, Đạo tâm tức là Thiên tâm, nhà Phật nói: “Hồi quang phản chiếu”; Thánh nhân nói: “Phản tỉnh”

Thời khắc phản tỉnh, Liễu ngộ chân đế

- Chúng ta tu Đạo, cần phải coi trọng việc phản tỉnh! Mắt của bạn cứ lo nhìn hướng bên ngoài, là không được, cho nên mỗi ngày cần phải phản tỉnh (kiểm điểm, suy xét) lại mình đây!
- Tiên, Phật có huấn rằng: “Người thật sự tu Đạo, luôn luôn sợ việc khi tâm bại đức”.
 1. Phải hiếu kính cha mẹ.
 2. Phải luôn kính Sư Tôn.
 3. Phải hòa mục đạo thân.
 4. Phải chánh trực vô tư.
 5. Phải giữa đêm khuya tự suy xét có điểm nào hổ thẹn chẳng.
 6. Phải ngân tiền thanh bạch.
 7. Phải trăm tận dục căn.
 8. Phải an phận giữ gìn bốn mạng, không một chút tham vọng.
 9. Phải coi trọng căn bản, làm gương tốt.
 10. Phải có lòng thiết tha vì chúng sanh, bình đẳng tế độ.

- Thánh, Hiền, Bồ Tát cũng là cha mẹ sanh ra, chúng ta cũng là do cha mẹ sanh ra, tại sao chúng ta kể cả tên gọi là người tốt cũng chưa có? Điều chủ yếu là chúng ta không biết phản tỉnh, mà tự tư tự lợi (ích kỷ chỉ biết cái lợi cho mình). Nhà phật nói: “Hồi quang phản chiếu”; Thánh nhân nói: “Phản tỉnh”. Thánh, Hiền, Bồ Tát chính là vì chúng sanh, mà tế thế cứu nhân, sau khi chết được mọi người sùng bái, xây miếu cho họ, kỷ niệm họ.
- Tượng Phật trong miếu, tại sao chúng ta tới bái lạy? Là để chúng ta soi chiếu lại bản thân, họ cũng là người tu thành đạt, chúng ta cần phải cung kính, cần phải học tập noi theo.
- Chúng ta thắp nhang khấu đầu là kính Thiên - Địa, lễ Thần - Minh, chúng ta cần phải cung kính. Khi nhìn thấy Tiên, Phật trong tâm phải được phản tỉnh, người ta là do cha mẹ sanh ra, tôi cũng là do cha mẹ sanh ra, tại sao người ta thành Phật, Bồ Tát còn tôi lại không được? Chúng ta thử nghĩ xem mình có hữu ích gì đối với mọi người? Có hữu ích gì đối với cha mẹ?
- Tu Đạo điều quan trọng nhất là tâm phải chánh. Thánh nhân nói: Phải phản tỉnh lại mình. Có người la mắng bạn, bạn không được vui, la mắng trở lại, là dẫn tới đánh nhau. Trong kinh Phật có nói: Người kia la mắng tôi, đại khái là tôi không đúng, cảm ơn người kia đã cho tôi liễu tội. Được như vậy là hết chuyện, cái đó là tự phản tỉnh lại mình. Thề xác này là giả, nếu có tâm nhìn xuyên thấu thì sẽ hết phiền não.
- Ích kỷ vì bản thân, là cái tâm thuật bất chánh, phải hỏi lại mình có cái tâm ích kỷ vì lợi cho bản thân không? Nếu có, là tâm thuật bất chánh. Tâm thuật chánh, là noi theo Trời, Đất vô nhân vô ngã; nếu có nhân ngã tương tức là bất chánh. Tiên, Phật nào có ghét người ta? Biết là người xấu, còn đi cứu người ta đấy!
- Chúng ta phải kiểm điểm mình, tự hỏi lại mình, bạn làm việc Đạo là ở chỗ nào? Bạn tu Đạo là ở chỗ nào? Tham, sân, si bạn chưa có bỏ, bạn tu Đạo gì đây? Một chút việc tốt cũng không có làm, vậy bạn làm việc Đạo gì đây? Khi thấy người xấu, bạn ghét người ta, nói tới từ bi là kêu Tiên, Phật từ bi? Kêu tất cả từ bi với bạn, hiện giờ các vị gặp người ta là nói: Tiên nhân từ bi! Toàn là từ bi với bạn, vậy bạn đã từ bi với ai rồi? Toàn là kêu tổ tiên từ bi với bạn, kêu người ta từ bi với bạn, nhưng bạn từ bi với ai rồi? Một chút cũng không có.
- Chúng ta phải thường thường tự kiểm điểm mình: Hiếu, Đễ, Trung, Tín có làm được chưa? Đối với cha mẹ có tận Hiếu chưa? Lập nguyện rồi, có liễu nguyện chưa? Hay chỉ nói bằng miệng, việc lập nguyện là sứ mạng của bản thân, trách nhiệm chưa hết, sau này làm sao về Trời giao phó?
- Tu Đạo là tu cái tâm của mình, thử hỏi lại mình, kiểm điểm lại mình, đối với cha mẹ, ơn dưỡng dục có báo đáp chưa? Có đi làm việc xấu không? Trong Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo việc sám hối là chỉ ý này. Tu Đạo là phải lấy ra cái Đạo tâm, Đạo tâm tức là Thiên tâm, nhà phật nói: “Hồi quang phản chiếu”;

Thánh nhân nói; “phản tỉnh”. Tu Đạo là vì tốt cho mình, Không Lão Phu Tử có con bị chết đi, xem con của người ta như là con của mình, “ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu, lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão”, chúng ta tu Đạo, chính là lấy ra cái Đạo tâm, Đạo tâm tức là Thiên tâm, Bề Trên sanh ra vạn vật là cho tất cả mọi người, không có nói không cho ai.

- Tự mình thử nghĩ xem, giả sử như ngày mai chúng ta về cõi Trời giao trả sứ mạng, bạn đã đem cái gì về cho Lão Mẫu? Cái tội, cái lỗi, cái sai quấy đã được xóa sạch chưa? Chúng ta phải mỗi ngày đều nghĩ đến cái này, không chừng ngày mai là trở về cõi Trời.
- Chúng ta tu Đạo, làm việc Đạo là phải tự kiểm điểm lại mình thì tự nhiên liễu ngộ ra chân lý cuộc đời con người, nhận cho đúng mục tiêu, phấn chấn tiến lên, không được trễ nải, khắc phục khó khăn, nhất định đi hết đoạn đường này, không đạt tới mục tiêu quyết không ngừng lại.

Cẩn thận công quả, Thành tâm sám hối

- Chúng ta đều là phụng Thiên mệnh tới, sau này chúng ta trở về cõi trời là phải giao trả sứ mệnh. Ông Trời có nói bạn cứ theo “Đạo” mà đi, đừng có tạo tội, như vậy là cái căn bản, bảo đảm bạn được trở về Trời.
- Mọi người chúng ta đều phải hiểu Đạo lý làm người, phải biết được có một vị chân chủ nhân, phải biết mọi thứ đều là giả, sau này chúng ta phải về Trời, bạn mang theo cái nghiệp tội là về không được đấy.
- Người ta tu Đạo 20 năm, một chút lỗi lầm cũng không phạm; còn bạn tu Đạo 20 năm, bạn trong cuộc sống hàng ngày lơ là quá, bạn so với người ta là không được giống nhau đấy.
- Tu Đạo, không phải công tức là lỗi. Đức Thầy có nói: “Tu Đạo chỉ được có công, không được có lỗi, nếu như trước có công sau có lỗi, như là đem thúng đi lấy nước, chẳng được gì cả”.
- Đức Thầy có nói: “Tu Đạo không phải công, tức là lỗi, ngoài ra không có gì khác”. Tề thế cứu nhân là có công, bị người ta khảo xuống, bạn có lỗi. Cho nên chúng ta tu Đạo, “chỉ được có công, không được có lỗi”.
- Mọi người phải hết lòng của mình, hư chuyện của mình là chuyện nhỏ, hư chuyện của người ta là chuyện lớn. Tu Đạo, không phải công tức là lỗi. Chúng ta chỉ cần không lỗi, lương tâm mới không bị cắn rứt.
- Hy vọng mọi người giữ gìn tốt cái công trước kia của mình, không thể không cẩn thận, hơi có đi làm một bước, tiền công tận phé (công đức trước kia bị phé bỏ hết), là không tiếc sao. Sư Tôn có nói: “Trước lập công sau có lỗi, như đem thúng đi lấy nước, chẳng được gì cả”, tới lúc ấy hối hận thì quá muộn rồi đấy!
- Chúng ta tu Đạo, lập nguyện phải liễu nguyện, chịu cực khổ, chịu oán trách, có công hoặc có lỗi, Bề Trên tự nhiên có ghi sổ, nếu như tự cho là có công,

dán vàng lên mặt mình là tự lừa dối mình. Chúng ta tu Đạo, không cầu có công, chỉ cầu không có lỗi, được liễu nguyện được báo ơn mà thôi.

- Người có tâm học Đạo, phải biết kiểm điểm sám hối. Tăng Tử có nói: “Ta mỗi ngày phản tỉnh mình ba việc”, nói tới tu hành, nếu như không tự kiểm điểm lại bản thân, thì không biết lỗi lầm ở chỗ nào, là không biết nên tu từ chỗ nào, nếu như sau khi tự suy xét lại bản thân, mà chưa thể sám hối, là khó nảy sinh quyết tâm sửa lỗi.
- Kỳ mạt hậu lần chót này, cái quan trọng nhất là bạn phải sám hối, tôi có tội, cầu xin Ông Trời xá tội. Thầy chúng ta có để lại bài văn Sám Hối, không phải niệm theo bài văn đó, mà là theo đúng ý trong đó, phải sám hối chân thật. Nếu sám hối bằng miệng, tâm chưa sửa, lại làm việc sai lầm nữa, vậy là uổng công đấy. Bạn một khi sám hối là Bề Trên không giết người biết hối cải, là được xá tội, nhưng bạn lại phạm tiếp tục, thì bạn đã uổng công sám hối, là đã có tội, lại thêm một lớp tội nữa, là bạn tự mình nói chuyện không ứng nghiệm.
- Bạn tu Đạo không sám hối, bạn mang theo cái tội làm sao trở về Trời? Mọi ngày bạn niệm bài văn Sám Hối, bạn niệm bằng miệng, bạn chưa sám hối thực sự. Hiện giờ còn có cái “tam khấu, tam khấu, thập khấu, thập khấu” làm cho có để qua loa xong chuyện, thì làm sao gọi là sám hối? Niệm bài văn đó là được cái gì?
- Người ta hôm nay cầu Đạo, hôm nay làm việc Đạo, hôm nay chết đi, thì hôm nay được thành đạt ngay. Còn bạn cầu Đạo 50 năm rồi, sanh “bệnh” rồi (tham, sân, si), phạm giới rồi là vẫn phải xuống địa ngục 19 tầng.
- Mang theo cái tội, làm sao trở về Trời giao trả sứ mạng? Tu Chân Đạo lại không sám hối là tu Đạo gì đây?
- Tinh tấn, tu trì, lập công đức nhiều, mới có thể tiêu đi nghiệp chướng tích lũy nhiều kiếp.
- Chỉ cần thành tâm sám hối là có thể tiêu trừ tội nghiệp gây ra trong nhiều kiếp trước.
- Sư Mẫu thường nói: “Tu Đạo, không được rước lấy cái lỗi, luôn luôn sám hối, mỗi tháng làm một tiểu sám hối, cuối năm làm một đại sám hối, cầu Lão Mẫu xá tội khoan dung”.

Thời thời cảm ân, nhật nhật Thiên Đàng

Bạn mọi ngày đều có cái tâm “cảm ân”, thì bạn mọi ngày đều là Thiên Đàng.

Cảm tạ Thiên ân, Bất vong căn bản

- Chúng ta tu Đạo, làm việc Đạo điều quan trọng nhất là biết “cảm ân”, trong gia đình là phải cảm tạ cái ân dưỡng dục vất vả của cha mẹ, sau khi cầu Đạo rồi là phải biết vạn sự vạn vật đều của Vô Sanh Lão Mẫu, đồ ăn mọi thứ toàn là của Ông Trời; trong xã hội, càng phải cảm tạ mọi người, ngày nào cũng với

cái tâm cảm ân, thì ngày nào cũng vui vẻ, như là sống tại Thiên Đàng; nếu như mọi ngày đều bất mãn với cái này, bất mãn với cái kia, bất mãn đủ thứ, thì ngày nào cũng phiền não là như sống tại Địa Ngục, sao lại phải khổ như vậy? Chúng ta mọi ngày, mọi lúc, mọi nơi đều phải giữ lấy cái tâm cảm ân, quý cái duyên, quý cái phước.

- Nếu không có xã hội, không có nước nhà, thì làm sao có bạn? Nếu không có cha mẹ, thì bạn đâu có ngày hôm nay? Không có Ông Trời sanh ra vạn vật, thì làm sao có bạn? Thế này là cái gốc đây! nào quên được ư!
- Nếu như không có Sư Tôn, Sư Mẫu truyền Đạo, các vị tiên bối xiển Đạo, thì cũng không có ngày hôm nay.
- Chúng ta mỗi lần được gặp mặt, đều phải cảm kích Thiên ân Sư đức, nếu không có Đức Thầy, Sư Mẫu thì chúng ta đâu có ngày hôm nay? Không có Tiên nhân thì nào có chúng ta? Không có hậu học thì cũng đâu có chúng ta, mọi người phải cảm tạ mọi người mới phải. Hôm nay nhân dịp này nói, mong rằng mọi người đồng tâm đồng đức, phát triển tốt Đạo vụ. Thánh nhân có nói: “Chánh kỷ thành nhân”, vậy là được rồi! Tu Đạo là không có gì đặc biệt hơn, hy vọng tất cả đều dốc sức đi làm, đừng bỏ mất cái cơ duyên sáu vạn năm nay.
- Ngày nào cũng phải có cái tâm cảm ân, cảm tạ Bề Trên, cảm tạ chư Thiên, Tiên, Phật. Chúng ta giữ lấy cái tâm cảm tạ, ngày ngày đều tâm bình khí hòa, một chút phiền não cũng không có.
- Hôm nay chúng ta đều là sư huynh sư đệ, đừng quên đi Đạo là cái trọn vẹn, chúng ta phải đem ra được cái Thiên tâm trọn vẹn, thấy chúng sanh trên thế giới đều phải cảm kích họ. Trước tiên, phải cảm kích nhà nước, vì nếu không có nhà nước, thì làm sao có gia đình? Điều quan trọng nhất là nếu không có cha mẹ, thì nào có chúng ta? Xã hội hiện nay, cha mẹ già rồi, con cái không lo tới. Cho nên Ông Trời đại khai phổ độ, văn hóa nhân tâm. Chúng ta phải biết tôn chỉ của Ông Trời, ngoài việc chánh kỷ, còn phải thành nhân, thì Đại Đạo mới có thể phổ truyền khắp các nước trên thế giới, cái đó là lời thề nguyện của mình.

Hiệu Thánh pháp Hiền, Cảm ân tiếc duyên

- Chúng ta làm việc Đạo, tu Đạo ngày nào cũng phải có cái tâm cảm ân, cảm tạ Thiên, Địa, Quân, Thân, Sư, bạn cảm tạ người ta, bạn ngày nào cũng là Thiên Đàng, nếu như bạn ngày nào cũng thấy người ta không đúng, cứ cho ta đây là Tiên Nhân, ta đây là Điểm Truyền Sư, ta đây là Đại Tổng Thống, phải nghe lời tôi, e rằng dẫn đến tai họa sát thân.
- Cái bây giờ tôi nói, không phải nói những cái đặc biệt, cái tôi nói là nhân tình Đạo lý. Tại sao Phật nói “đại từ đại bi”? Tại sao Không Tử nói “chánh kỷ thành nhân”, “Đạo trung thứ”? “Thứ” là nghĩ cái tốt cho người ta! Nếu bạn

ngihtốt cho người ta, thì bạn tâm bình khí hòa, nếu bạn ngày nào cũng có cái tâm cảm ân, thì bạn ngày nào cũng là Thiên Đàng.

- Về nhân tình thế thái, chúng ta nhất định phải hiểu, hiểu như thế nào? Đối với gia đình, xã hội, nhà nước, chúng ta ngày nào cũng phải có cái tâm cảm ân.
- Ân của Trời, Đất chúng ta phải báo đáp, nếu không có Trời, Đất thì bạm làm sao sống? Cái ân của Sư trưởng, chúng ta phải báo đáp, nếu không có Sư trưởng thì làm sao biết chữ? Nhà nước đào tạo chúng ta, cái ân của nhà nước cũng phải báo đáp; cha mẹ nuôi dưỡng chúng ta từ nhỏ cho tới lớn lên, ân của cha mẹ cũng phải đền đáp; với bà con bạn bè, nếu không bà con bạn bè thì một mình bạn làm sao sống? Cho nên chúng ta phải cảm tạ Ông Trời, có cái tâm báo ân. Nếu bạn giữ lấy cái tâm báo ân, thì ngày nào cũng là Thiên Đàng. Chúng ta tu Đạo phải quý cái duyên và có lòng cảm ân, nếu như bạn không có cái tâm cảm ân, thì bạn ngày nào cũng bị phiền não. Đối với mọi thứ bạn đều cảm ân, thì ngày nào cũng là Thiên Đàng.
- Hiện nay Phật Di Lặc giảng Thiên Bàn, đại đồ năng dung (bụng lớn có thể bao dung tất cả), Thánh nhân có nói: Dạy chúng ta học theo Trời, Đất, học theo Tiên, Phật đại từ đại bi, chúng ta không so bì với người ta, chỉ lo mọi tìm khuyết điểm của mình, ngày nào cũng có cái tâm cảm tạ mọi người. Phải hiếu thảo cha mẹ, nếu không có cha mẹ thì nào có chúng ta; ăn cơm rồi phải cảm tạ người làm ruộng, nếu không có người làm ruộng thì ta làm sao có cơm ăn; bạn hôm nào cũng có cái tâm cảm ân, bạn ngày nào cũng là Thiên Đàng, Ông Trời sanh ra vạn vật cho bạn sử dụng, nào có nói không cho người kia dùng mà cho bạn dùng.
- Người tu Đạo, ngày nào cũng phải có cái tâm cảm tạ; ăn cơm rồi, phải cảm tạ người làm ruộng, được như vậy thì lúc ăn là thấy thơm; nếu không cảm tạ ngược lại còn chê đủ thứ, là cảm thấy không có gì ngon cả, cái đó tức là khổ hải. Lúc ngồi xe, phải cảm tạ tài xế đã lái xe cho chúng ta; ở nhà phải cảm tạ cha mẹ, nếu không có cha mẹ thì nào có chúng ta? Nếu không có nhà nước thì chúng ta ở nơi nào? Thiên Đàng, Địa Ngục là trong cái nhất niệm. Trước kia không hiểu, bây giờ được “một chỉ điểm” là hiểu hết cả, luôn luôn tự kiểm điểm lại bản thân, thì phiền não gì cũng không còn. Hy vọng mọi người hãy mau mau hành công liễu nguyện.
- Chúng ta phải luôn luôn giữ lấy cái tâm cảm tạ mọi người, nếu không có mọi người hỗ trợ, thì xã hội làm sao được phồn vinh? Chúng ta cảm tạ nhà nước, cảm tạ xã hội, cảm tạ người làm công, người làm ruộng, người thu rác, ngày nào cũng giữ lấy cái tâm cảm ân, thì là Thiên Đàng. Chúng ta cũng cảm tạ người xấu, nếu không có cái xấu của người kia, thì làm sao thấy được cái tốt của bạn, cho nên chúng ta cũng cảm tạ người kia, mới có thể cảm động người kia, giúp người kia được cảm hóa, được độ hóa, để cho người kia được cải ác hướng thiện.

- Hy vọng mọi người luôn luôn giữ lấy cái tâm cảm ân. Thứ nhất là trong nhà cảm tạ cha mẹ, nếu không có cha mẹ thì nào có chúng ta ngày hôm nay; thứ hai cảm tạ nhà nước che chở cho chúng ta, nếu không có nhà nước thì nào có nhà của chúng ta; thứ ba cảm tạ tất cả chúng sanh trên thế giới, nếu chỉ có một mình chúng ta là còn sống được chăng? Nếu thật sự chúng ta học theo Bồ Tát, Thánh nhân – thương yêu che chở cho mọi người, thì ngày nào cũng là Thiên Đàng, sung sướng không phiền não.

*Minh lý tu thân, Xử thế hữu Đạo
Học hành căn bản là hiểu Thiên Lý;
Xử thế căn bản là biết nhẫn nhường.*

Tồn Lý khứ dục, trung Thứ hành Đạo

- “Tánh” Tiên Thiên là “Lý” Vô Cực, trường tồn bất biến; “Mạng” Hậu Thiên là “Số” Khí Tượng, thay đổi thường xuyên. Con người sống giữa Trời, Đất là dựa vào khí ngũ hành mà sống, có thể tham thừa hóa dục của Trời, Đất bù đắp cái không đủ của tạo hóa là con người có thể làm được! Vận số của Thiên, Địa định lý sanh sát tiêu trưởng là con người không thể làm được! Người hiểu Đạo, gặp cái gì cũng thích ứng, không hỏi tương lai, nghĩ khuất, họa phước, chỉ cầu tâm mình không hổ thẹn, ở cho dễ để chờ mạng, hành Đạo trung thứ mà thôi.
- Tồn giữ Thiên Lý chánh khí, khứ đi nhân dục tư tình, có Tâm Tánh tu dưỡng này, sau đó tiến hóa dần lên trên con đường vạn vật càn khôn, để “cách vật”, tìm hiểu huyền cơ cho thông suốt Lý Tánh, để đạt tới sự hiểu biết.
- Học hành căn bản là hiểu Thiên Lý; Phụng sự cha mẹ, căn bản là làm cho cha mẹ vui lòng; dưỡng sinh căn bản là ít phiền não và giận hờn; lập thân căn bản là không vọng ngữ; đãi nhân, căn bản là chân thành; ở nhà căn bản là không dậy trễ; xử thế căn bản là biết nhẫn nhường; tu Đạo căn bản là lập công đức; tín ngưỡng, căn bản là thành khẩn và hằng tâm; dưỡng tâm, căn bản là ít đi tư dục; dưỡng thân căn bản là ăn uống chừng mực; trị gia căn bản là cần kiệm.
- Đối xử giữa người với người, phải thành tâm đối đãi, khi tiếp người ta phải bằng thiện ý, đối xử với người phải hòa khí, tiếp đãi người phải lễ phép, bất luận là Sư hay là bạn, đối trên hay đối dưới, đều quý ở chỗ thành thật, những cái này từ xưa các vị triết gia cho biết – “thành” có thể cảm động Trời, “thành” có thể cảm động người.

Hiệu Thiên pháp Địa, Hữu dung nãi đại

- Có thể bao dung là đức lớn; không lừa dối tâm tự yên.
- “Dung nẫn”: Dung – bao dung những cái người ta không thể bao dung, như Trời; Nhẫn - nhẫn nhịn những cái người ta không thể nhẫn nhịn, như Đất. Con

người phải học theo Trời, Đất rộng lớn cỡ nào cũng có thể bao dung, nhỏ bé cỡ nào cũng có thể chứa đựng là trở thành Thánh nhân!

- Nhân vi cao, nhất thiết chư phiền não, giai tông bất nhân sanh, lâm cơ dĩ đối kính, diệu tại tiên thời minh, Phật ngữ tại vô tịnh, Nho thư quý vô tranh, hảo điều khoái hoạt lộ, thể thượng thiếu nhân hành, nhân thị thân chi bửu, bất nhân thân chi ương, thiết nhu trường tại khẩu, thử triết chỉ vì cang, tư lượng giá nhân tự, hảo cá khoái hoạt phương, phiền thời bất năng nhân, phiền não nhật nguyệt trường, ngu trực sanh sân nộ, giai nhân lý bất thông, hưu thêm tâm thượng hỏa, chỉ tác nhĩ biên phong, trường đoản gia gia hữu, diêm lương xứ xứ đồng, thị phi vô thật tướng, cứu cảnh tổng thành không, nhân nhất thời chi khí, miễn bách nhật chi ưu.

(Nhân là cao nhất, mọi thứ phiền não đều do bất nhân sanh ra, trong lúc sự việc phát sinh, làm sao đi đối phó, cái tốt nhất là dùng Phật tánh để vận dụng, Phật giảng đều là ở chỗ không tranh cãi, nhà Nho nói quý là ở chỗ không tranh giành, thật là một con đường tốt đẹp, nhưng trên đời ít có người chịu đi, chữ Nhân là bảo bối của xác thân, nếu không nhân là tai ương của xác thân, cái lưỡi nhu dẻo được trường tồn ở trong miệng, răng bị gãy chỉ vì cương cứng, suy xét chữ Nhân này, thật là một phương thuốc khoái lạc, nếu không thể nhân trong nhất thời, phiền não sẽ dài đằng đẳng ngày này qua ngày nọ, nếu con người chúng ta ngu trực là bức bối nổi giận, đều do chữ Lý không được thông suốt, đừng có thêm lửa vào cái tâm, chỉ xem như luồng gió thoảng qua bên tai, chuyện hơn thua ở nhà nào cũng có cả, nơi nơi đều phải chịu như nhau về thời tiết nóng nực hoặc mát mẻ, chuyện thị phi là không có thật tướng, suy tới cùng cũng trở thành chữ Không, nếu nhân được nổi bức bối trong nhất thời là khỏi phải chịu nổi ưu sầu cả trăm ngày).

Cho nên nói nhân là cao, nhân những việc khó nhân, tha thứ những người không hiểu, nếu việc nhỏ không nhân được là hư việc lớn, nếu sự việc luôn luôn nhân nhịn được là thân được yên! “Cần kiệm trì gia gia an lạc, nhân hòa xử thế thái bình”.

Đại Đạo thâm tàng, Khiêm cung hữu Đức

- Thánh nhân nói: “Thấp đến tận cùng mới là cao”, càng làm việc Đạo, càng phải buông tâm xuống, hạ khí xuống, tự mình không xem lại sức mình tới đâu, tự kiêu tự ngạo, sau này chưa chắc thành Đạo.
- Người làm buôn bán lớn là “thâm tàng nhược hư” (giấu kín đáo, bề ngoài như không có gì), bạn nhìn không ra. Người có đức hạnh lớn thật sự, bề ngoài nhìn không ra, trông giống như người ngốc; Quân tử đức hạnh cao, nhưng dung mạo bề ngoài như ngu khờ, người Quân tử có Đạo đức, trông giống người bình thường, khách sáo lắm. Tại sao tôi có câu nói như vậy? Chúng ta học Đạo, làm việc Đạo là phải học theo Thánh, Hiền, Tiên, Phật.

- Cầu Đạo càng sớm, càng phải buông tâm xuống, hạ khí xuống
- Hình thức bề ngoài là giả. “Đại Đạo tàng nơi sâu kín”, người ta không biết mới là hay, đừng cứ nói về mình, tự nêu tên mình ra, tự xưng cái tiếng tăm, tự biểu dương cho mình.
- Đối với người vai vế hơn mình, phải khiêm tốn cung kính, là bổn phận; đối với người vai vế ngang mình, phải khiêm tốn là ôn hòa; đối với người vai vế nhỏ hơn, phải khiêm nhường là cao quý. Khiêm tốn với tất cả mọi người là an toàn, hạt lúa no đầy nhất là cúi đầu xuống thấp nhất.

Sung thật Đức Tuệ, Kiên nghị vĩnh hằng

- Thiên Nhiên Sư Tôn có nói: Trong khi tu Đạo, làm việc Đạo, phải không ngừng nâng mình lên, roi thúc mình tiến lên, mới có thể chứa đầy đức tánh tuệ quang, giảm bớt sự ràng buộc của nghiệp lực nhân quả.

- I. Mỗi ngày - phải tĩnh lặng suy xét:

Lúc thức dậy trước tiên phải hỏi lại tự mình: Hôm nay công việc tôi phải làm là những gì? Tôi phải tu tiến đức nghiệp như thế nào? Quảng kết thiện duyên như thế nào? Tôi phải làm sao giúp đỡ những người bất hạnh xung quanh mình?

Trước khi ngủ phải suy xét giây lát: Hôm nay tôi có thể hiện phẩm chất hành vi khá không? Có tinh tấn tu trì không? Tôi có phải là để ngày tháng trôi uổng mất, lãng phí thời gian hay không? Tôi có phải lơ là trong công việc, phóng túng thân tâm không?

- II. Giữ gìn thân tâm cho vui vẻ.

Muốn giữ gìn thân tâm cho vui vẻ, phải lập chí phát nguyện.

- a. Thân tâm đoan chánh, theo Lý mà hành.
- b. Tôn Sư trọng Đạo, cẩn thủ Phật Quy.
- c. Sinh hoạt quy luật, thân tâm mạnh khỏe.
- d. Cách vật trí tri, tăng trưởng trí tuệ.
- e. Ra sức cố gắng, tinh tấn không lười.
- f. Cẩn ngôn thận hành, tri hành hợp nhất.
- g. Tuân theo Quốc pháp, báo đền xã hội.
- h. Thiện tận bổn phận, lấy thân thị Đạo.
- i. Đa bồi âm đức, đa chủng thiện nhân.
- j. Phép tắc Thiên Địa, yêu thích tự nhiên.
- k. Đốt cháy mình lên, chiếu sáng mọi người.
- l. Tri chi hữu định, tri túc thường lạc.

- III. Cần phải bài trừ đau khổ.

Muốn bài trừ đau khổ, đạt đến cảnh giới “Tánh định Thần di” (ôn hòa), phải làm cho xong vài điều dưới đây:

- (1) Dinh dưỡng thích hợp, củng cố sức khỏe.

- (2) Môi trường sạch sẽ, củng cố vệ sinh.
 - (3) Đọc nhiều kinh sách, củng cố tâm tánh.
 - (4) Hơi thở đều đặn, củng cố nguyên khí.
 - (5) Nhẫn nhục trí viên, củng cố định lực.
 - (6) Điều tiết ái ghét, củng cố tình bạn.
 - (7) Chọn thiện để làm, củng cố nhân cách.
 - (8) Trị gia lo bạc, củng cố gi đình.
 - (9) Thiện dưỡng chánh khí, củng cố Quốc bản.
- Tu Đạo tu tâm trước sau như một, không phân biệt tại gia hay xuất gia, phát nguyện tu Đạo, tồn giữ tâm cứu thế cứu nhân, cần khổ tu khổ luyện, như việc dọn củi lấy nước, cũng là “thượng thừa đại pháp thiền công”; làm việc là bằng tay và thân; tu hành là bằng tâm và miệng, nếu bạn tồn tâm Bồ Tát, thì tức là Bồ Tát, thời thời khắc khắc tâm khẩu hợp nhất đi làm, nếu như lúc đầu siêng năng, sau đó làm biếng, nửa chừng bỏ cuộc, vậy là không thành đạt gì cả! Tu Đạo phải lấy Đạo làm bản (gốc), lấy Đức làm dụng (ngọn), Đạo Đức phải có trong đời sống con người, như là phải trang kính, kiên thành, cương chánh, tiết trinh, dũng cảm, hy sinh, nhiệt tình, nhân từ, khiêm nhường, lễ phép; lại như: Khoan hồng, cần lao, tiết kiệm, uy tín, lại có cử chỉ cao thượng, ý chí kiên nhẫn, lòng nhân ái, tinh thần kính nghiệp lạc quần, chịu cực khổ, chịu oán trách, đích thân thực hiện. Đạo đức thực dụng nêu trên là cái cần thiết của nhân sanh, cũng là cái cần có của nhân loại, làm người sống trên đời, không thể thiếu đi luật Đạo Đức, vì là dùng để tịnh hóa tâm linh của con người, để ngưng tại nơi “chí thiện”, rồi đưa phổ biến ra, hòa trong thế giới, thế này là sứ mạng của chúng ta ,nếu như không có chí kiên cường, hòa cùng trào lưu với phàm phu tục tử, vậy còn nói gì đến tu Đạo?
 - Làm người sống trên đời, phải có tâm kiên nhẫn, có một câu cách ngôn: “Chỉ cần công phu dày, đòn sắt mài thành kim”. Đòn sắt mài thành mũi kim thiêu, công phu tới là tự nhiên thành. Cho nên nói, sáng lập một sự nghiệp hoặc tu thành một vĩ nhân danh lưu hậu thế, nhất định phải có nghị lực kiên cường, trước sau như một, sau này kết quả nhất định thành công. Nếu như nửa chừng bỏ cuộc, chí hướng không vững, không thể chịu khổ, thì sự nghiệp gì cũng không thể thành công. Muốn làm một sự nghiệp, trước tiên phải có mục tiêu.
 - Phải hiểu vài điều kiện dưới đây: 1. Chí hướng, 2. Thành khẩn, 3. Kiên nhẫn, 4. Học thức, 5. Dũng khí, 6. Lòng tự tin, 7. Chịu trách nhiệm, 8. Hỗ trợ với người. Sau đó kiểm điểm lại mình xem coi có năng lực thế này không ? Nếu như không có năng lực thế này, thì khỏi vọng tưởng, tìm con đường mưu sinh khác; nếu như có chí nguyện thế này, lại có năng lực thế này, thì còn phải bước trên đất thực sự, khắc khổ nhẫn nại lao nhọc, cố gắng đi làm. Điều quan trọng nhất là sửa khuyết điểm của mình, sửa lại cái thói quen của mình, cải tạo

lại tính cách của mình, mới có thể xây dựng một nhân cách tiêu chuẩn, trên cơ sở như vậy nhất định có thể làm một vị lãnh tụ.

Chúng ta có chí nguyện tu Đạo, làm việc Đạo phải tồn giữ cái hoài bão tế thế, tinh thần chấn phát, luôn luôn thêm cảnh giác. Ngày một mới mẻ, tinh tấn và tinh tấn thêm nữa, thực hành thật sự, lấy mình làm gương, để cho Đại Đạo của Bề Trên được phát dương quang đại, để cho chúng sanh trên thế giới được thấm nhuần mưa pháp mà có sức sống phơi phới phồn vinh và rồi đạt tới thế giới thái bình, mới không phụ tâm nguyện của tôi.

Chánh kỷ thành nhân, Chỉ ư chí thiện

Tu Đạo chánh kỷ, bàn Đạo thành nhân; có thể chánh kỷ lại có thể thành nhân, đó là chí thiện, tức là Thánh, Hiền đấy!

Kiên phụ sứ mạng, Cứu chúng xuất khổ

- Chúng ta tu Đạo phải hiểu sứ mạng của mình, sứ mạng của mình không đi hoàn thành, làm sao được thành Đạo?
- Đắc Đạo là Hiền sĩ phải chân tu chân hành, xem nhẹ công lợi mà trọng nhân nghĩa, tôn kính các vị Hiền sĩ đi trước mà giúp đỡ hậu học tiến bộ, hy sinh tiểu ngã mà hoàn thành đại ngã, không chấp hình tướng, tế khổn giải nguy, văn hóa nhân tâm đang lúc bị rớt chìm, phát dương Thánh Đạo, để lại phúc trạch cho hậu thế, đó là sứ mạng của Hiền sĩ tu Đạo!
- Chúng ta tu Đạo tu tâm, phải có lòng nhân từ đại công vô tư; bàn Đạo tâm tâm, phải cứu chúng sanh rời khỏi bể khổ, không vì tư lợi của mình, chúng ta tự mình vất vả là liễu nguyện của mình; cứu chúng sanh ra khỏi bể khổ là hành công lập đức, không phải mưu cầu danh tiếng.
- Tu thân như ngọc, tu tâm như kiếng. Ngôn giáo không bằng thân giáo. Tu Đạo chánh kỷ, bàn Đạo thành nhân. Có thể chánh kỷ, lại có thể thành nhân, đó là chí thiện, tức là Thánh, Hiền đấy.
- Là một người tu Đạo cần phải có hàm dưỡng bên trong, tu Đạo phải nội ngoại hợp nhất, biết Lý rồi dốc sức thực hành, để cho “lương thực tinh thần” được đề cao, đóng góp một phần tâm lực cho xã hội loài người, thừa tiên khởi hậu (kế thừa người trước, mở đường cho người sau), học theo Phật Sống, Bồ Tát tồn giữ cái tâm tế thế, gánh lấy sứ mạng thời đại, học theo Thiên, Địa phụng hành thánh Đạo, văn hóa thiện tánh, theo gót chân các vị Thánh triết, tạo phúc cho mọi người, làm một người hoàn chỉnh đỉnh Thiên lập Địa.
- Phật nói: “Tự giác giác tha”; Thánh nhân nói: “Chánh kỷ thành nhân”. Chánh kỷ tức là công phu “Đại học mình mình đức”; thành nhân tức là “hóa tân dân”, có thể chánh kỷ lại có thể thành nhân, mới gọi là chí thiện. Tu Đạo chỉ lo tu bản thân, không lo cho cha mẹ, tuy là tốt nhưng không phải chí thiện; ngược lại, nếu mình chưa được chánh lại khuyên người ta học làm tốt, như vậy cũng

được, nhưng không phải chí thiện; nếu có thể chánh kỷ, lại có thể thành nhân, tự giác giác tha, tôi minh lý rồi cũng giúp người kia được minh lý, mới gọi là chí thiện.

- Hôm nay đặc biệt nhắc với các vị, nhắc nhở! – Tu Đạo là phải tự tu, tự làm, tự giác, tự động, tự cường. Lúc trước, một số người tu Đạo lâu năm có nhắc nhở chúng ta, Đức Phật Thích Ca thành Đạo chỉ với bốn chữ “tự giác giác tha”; Khổng Lão Phu Tử thành Đạo cũng với bốn chữ “chánh kỷ thành nhân”. Nhà Phật nói “Từ- bi”, vui vẻ cùng mọi người gọi là “Từ”, cứu người thoát cái khổ gọi là “Bi”, chính là muốn phổ độ chúng sanh. “Trung - thứ” thì cũng như vậy, cái tâm của ta quang minh chính đại, không nghiêng không lệch ngay chánh giữa, tức là “Trung”; “Thứ” cũng là cái tâm, tâm của tôi với tâm người khác đều là một thứ, khi tôi biết cái nào tốt thì nói cho người ta cùng biết, tôi tốt thì bạn cũng được tốt, từ bản thân phổ cập đến người khác, gọi là “Thứ”.
- Kỷ niệm Sư Tôn, hoài niệm Sư Đức, càng phải học theo cái “hạnh” của Sư, vĩnh viễn không quên.

Đại công vô tư, Đoàn kết hỗ trợ

- Chúng ta lập chí nguyện thay Trời tuyên hóa, phổ độ chúng sanh, trách nhiệm nặng đường thì xa, cần phải có tinh thần cương nghị, lấy Nhân làm nhiệm vụ của mình, đề bạt hậu học tiến bộ; lấy Thiên-tâm làm tâm của mình, đại công vô tư, cứ thế mà làm.
- Bề Trên đại khai phổ độ, đó là công Đạo, không phải quyền lợi của riêng ai, chúng ta phải với cái tâm đại công vô tư, trên hợp Thiên tâm, dưới hợp nhân ý, cứ thế đi hành sự, Bề Trên nhất định chiếu theo đức mà hỗ trợ. Sư Tôn có nói: Người nào thì có nhân duyên của người đó, cũng không được hâm mộ người ta, lượng sức mà làm, mỗi người hết lòng của mình là được rồi.
- Đạo là công Đạo, chúng ta tu Đạo là hướng tới Ông Trời, không phải hướng tới người nào.
- Chúng ta bất cứ lúc nào cũng phải trên hợp với Thiên tâm, dưới hợp với nhân ý, lấy tâm của mọi người làm gốc.
- Chúng ta tu Đạo phải hoạt bát linh động, không được cố chấp theo ý mình, - Tôi nhất định phải làm như vậy, bạn phải chiều theo ý của mọi người, nếu không có người nào nói bạn tốt, thì bạn đứng không vững.
- Làm việc nhất định phải hợp ý của mọi người, không hợp ý của mọi người là không được.
- Tu Đạo, điều quan trọng nhất là phải lấy Thiên tâm hành sự, mọi người phải đoàn kết.
- Chúng ta đều là đệ tử của Phật Sống, đều là sư huynh sư đệ, phải tôn kính nhau, kính người là người kính, tự tôn còn phải tôn người, đoàn kết mới có

sức mạnh. Lấy Đạo làm trọng, đại công vô tư, mới có thể hóa thế giới thành đại đồng, mới phù hợp với tôn chỉ của Đạo.

- Sư Tôn Phật Sống trong huấn ngữ thường nói: “Mọi người phải đồng tâm đồng đức, cái chí của tất cả mọi người hợp lại, mới ra bức vách thành trì”. Sức của một người là có giới hạn, phải tập hợp lại sức mạnh của mọi người.
- Đạo là công Đạo, không phải của riêng bạn, phải có công tâm.
- Mang xác phàm thì nhất định có khuyết điểm, phải nhẫn nhịn khoan dung lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau.
- Chúng ta là đệ tử của Thầy, tất cả đều là tốt mới phải! Chúng ta là đệ tử của Thầy, chúng ta đều là sư huynh sư đệ, nếu không chịu hợp tác với nhau, người này thế này người kia thế nọ, cho người ta nhìn vào, chúng ta là không có Đạo đấy!
- Thông cảm cho người, kính người, thương người, mới có thể trên dưới hòa mục, Đại Đạo mới có thể phát triển. Con người không phải Thánh, Hiền, ai không có lỗi, biết sửa mới là quý.
- Bất kể làm việc gì, phải lo nghĩ cho người ta nhiều một chút, thế này chính là cách làm của Thánh nhân, suy mình là ra tới người ta.
- Hết lòng của mình gọi là “Trung”, suy mình ra tới người khác gọi là “Thứ”.
- Làm người phải kết thiện duyên, mới có Đạo duyên.
- Thiện đức là phước.
- Khổng Lão Phu Tử nói chúng ta nghe rằng: “Vi phú bất nhân”, một người có nhân đức là giúp người làm việc thiện, nếu như bạn tham danh trục lợi, “danh lợi” do tham mới có, do cầu mới có là cái tâm của bạn bị lệch rồi.
- Chúng ta phải học theo Thánh nhân, tu thân lập mạng, tu mình là giúp người được yên, để xã hội chúng ta được an hòa lạc lợi.
- Hiện nay là lúc đại khai phổ độ, Đạo giáng xuống để văn hóa nhân tâm, trước tiên cho người ta biết có cái nhân tâm, có cái Phật tâm. Phật tâm được cầu Đạo gọi là “Đạo tâm”; nhà Nho gọi là “Thiên tâm”. Nếu chúng ta cái tâm cái tâm y như Ông Trời, sanh ra vạn vật cho mọi người dùng, không phân biệt người này kẻ kia, thì làm sao có đánh nhau? Hai người đánh nhau là do tư tâm ý thích riêng, đều là cho mình tốt, xem người ta không được tốt. Phật nói mọi người đều là phật, như vậy làm sao lại có tranh giành đánh nhau?
- Đức Thầy có nói: Tu Đạo không uổng công tu, Bề Trên nhất định có hồi báo.
- Chúng ta tồn giữ cái tâm tốt, nói lời tốt, làm người tốt, thì bạn được thành Đạo rồi.

Chân tu chân biện, thành Thánh thành Hiền

- Tu Đạo là tu tâm, nhị lục thời trung thường thanh thường tịnh; làm việc Đạo phải tận tâm, luôn luôn không quên cái niệm tế thế cứu dân. Tịnh là độ mình, tồn dưỡng phản tỉnh suy xét, nuôi dưỡng chánh khí hạo nhiên, giữ gìn cho

thuần khiết, đề vọng niệm bất sanh; động là độ người, tồn giữ cái tâm nhân từ, giúp người làm việc thiện, quảng độ hữu duyên, hóa hành tục mỹ, văn hóa thế giới thành đại đồng; có chí như vậy gọi là hành nhân xưng nghĩa, học theo Thánh, Hiền hành Đạo trung thứ!

- Tất cả các vị đều có Phật duyên, tổ tiên có đức; nếu tổ tiên không có đức, tiền kiếp không có căn cơ, thì dù bạn đắc Đạo, bạn cũng không tin. Hiện nay thiện ác phải được phân chia, một khi thời cơ qua rồi là không còn nữa, từ lúc khai Thiên lập Địa cho đến nay, đã hơn 6 vạn năm, mới có một lần này, chúng ta được theo kịp, bạn theo lối bước đi là thoát khỏi luân hồi khổ hải, bạn không theo lối bước đi, chỉ lo cho cái xác thân của mình, tạo ra một thân đầy nghiệp tội. Cơ hội qua rồi, nhìn lại người ta thấy tu Đạo là tốt, muốn quay trở lại nhưng không còn nữa. Tiên, Phật có huấn: “Cơ hội lỡ mất là khó gặp lại!”
- Hiện nay chúng ta làm việc Đạo, làm việc Đạo tức là tu Đạo. Cũng như khi bạn độ người ta tới Phật đường cầu Đạo, trong suốt 2 tiếng đồng hồ ấy, trong tâm bạn lâng lâng vui mừng, mong muốn người kia đắc Đạo, việc gì cũng quên hết cả. Trong suốt hai tiếng đồng hồ ấy, bạn tức là Tiên, Phật, không có tư tâm, ý thích riêng mình, những ai có độ qua người đều biết đến cái này.
- “Tự làm việc” – Tu Đạo, làm việc Đạo là bạn phải tự mình đi làm, không thể ỷ lại người khác, tự mình phải cố gắng, tinh tấn và tinh tấn hơn nữa, tinh tấn là không thể lè mè. Nếu như bạn sáng lập sự nghiệp, không chịu khổ cực, thì sự nghiệp không được tốt, đó là do thiếu thành tâm kính ý, việc làm không được tốt. Nếu tiếp đãi người ta không thành tâm kính ý là không thể cảm động người ta. Còn về Thánh nghiệp, càng phải tự mình sáng lập, bạn muốn sáng lập Thánh nghiệp, bạn phải chịu khổ cực vất vả, dũng cảm tiến tới, Bề Trên nhất định không phụ lòng người.
- Tiên, Phật không phải đã nói qua rồi sao – Tăng tốc nhanh lên, dũng mãnh tinh tấn, người khác không làm, chúng ta mau mau làm, người khác không dám chịu khổ, chúng ta dám; người khác không đi, chúng ta đi, như vậy mới gọi là “dũng mãnh tinh tấn”. Nếu như chúng ta thụ động thì không thể thành Đạo, bạn có thấy vị Thánh, Hiền, Tiên, Phật nào chỉ ngắm nhìn người ta tu Đạo? Toàn là phải tự mình tu.
- Chúng ta phải giảm bớt trên nền đất thực tế, khắc chế cái tánh lười biếng của mình, khắc chế cái dục vọng của mình. Bạn chưa nhận rõ điều này, không có tánh kiên cường là bạn không thể tự cường.
- Chúng ta không thể có một chút công đức là đã thỏa mãn, Thánh nhân có nói: “Không tiến tức là lui”. Chúng ta chỉ có suốt đời cố gắng tiến lên, tuyệt đối không được “sống cầu thả qua ngày”, nếu như tâm có một chút tự tư tự lợi là bị lệch ngay! Thánh, Hiền, Tiên, Phật nào có tự tư tự lợi?
- Chúng ta tu Đạo, trước tiên phải tu tâm, làm việc Đạo là phải tận tâm. Tôn giáo tín ngưỡng, là học vấn cao thượng nhất trong lãnh vực tri thức của thế

giới là vì nhân loại nhờ vào nó mà đạt tới cảnh giới “cầu chân, cầu thiện, cầu mỹ, cầu tuệ, cầu Tánh”, cũng nhờ vào nó mà người với vạn vật được hòa bình sống chung, cùng được sinh sống mà không hại nhau. Mục đích của tôn giáo tín ngưỡng là giải trừ đi cái đau khổ của tinh thần và gánh nặng của tâm linh cá nhân; tác dụng của nó là mưu cầu trật tự trong vũ trụ được theo khuynh hướng quy về tự nhiên và quỹ đạo đúng đắn, để cho vạn vật trên thế giới cùng hưởng vui mừng và hòa bình.

- Tín ngưỡng tôn giáo là phải nắm giữ được cảnh giới “Thiên nhân hợp nhất”, “vạn vật nhất thể”, “vật ngã tương vong”. Chúng ta trước tiên là phải hiểu rõ chúng ta từ đâu mà được sanh ra? Chết là trở về đâu? Chúng ta tại thế gian phải tồn giữ cái tâm gì? Phải làm việc gì? Như vậy mới không bị trôi dạt dần dần uống mất cuộc đời này, mới không hổ thẹn là một người tu Đạo có tín ngưỡng tôn giáo.
- Chúng ta tu Đạo không thể chỉ mang cái tiếng, chúng ta phải có chân tu, chân luyện, chân biện, kết quả nhất định là được thành đạt.

Lưỡng mục thủ huyền, chân nhân tịnh tọa

“Nhất nhị tam tứ ngũ, lưỡng nhân thủ nhất nhất thổ;
Giải khai kỳ trung ý, tiện thị vị lai Tổ”

Cứu nhân thủ yếu, Bất trọng thiên tọa

- Hiện nay đại khai phổ độ, động là độ người ta, tịnh là độ tự mình. Chúng ta tu Đạo tu tâm, cái đức nội Thánh là phải tu lấy. Đạo chúng ta có nội công, thường thanh thường tịnh đó là công phu tịnh tọa, Tại sao bây giờ lại không nói tới? Người sống trong khổ hải, chúng ta cứu người là quan trọng hơn. Cho lão Mẫu thiết lập “đại pháp thuyền”, trong khổ hải cứu vớt thiện nam tín nữ, cần mọi người chúng ta đi cứu.

Đạo pháp tự nhiên, lưỡng mục thủ huyền

- Có người nói tới tham thiên ngồi thiền, trong Đạo chúng ta là “chân nhân tịnh tọa”. Đạo pháp của chúng ta tự nhiên, bình tâm tịnh khí, lưỡng bàng hạ thủy (hai bả vai buông xuống), khí quán đơn điền, lưỡng mục thủ huyền (hai mắt giữ lấy Huyền Quan), như vậy gọi là “chân nhân tịnh tọa”.
- Hiện nay chúng ta cũng ngồi thiền, chúng ta là chân nhân tịnh tọa, mọi người phải chú ý điểm này, bạn ngồi trên máy bay, ngồi trên xe hơi, bình tâm tịnh khí, hai mắt giữ ở Huyền Quan Khiếu, thế này gọi là chân nhân tịnh tọa.
- Chúng ta được “một chỉ điểm” này, đó là Đạo. Đạo vô hình vô tượng, những cái có hình tượng đều là giả cả. Trong Đạo chúng ta có nội công, là chân nhân tịnh tọa, lúc ngồi thân thể phải tự nhiên, lưng phải thẳng, hai mắt nhắm lại 8 phần 10, đầu lưỡi chạm lên trên, khi miệng đóng lại, lưỡi tự nhiên chạm lên

trên, hai bả vai buông lỏng, tự nhiên khí quán đơn điền. Lữ Tổ nói: “Nhất nhị tam tứ ngũ, lưỡng nhân thủ nhất thổ, giải ra ý trong đó, tức là Tổ vị lai”. Trung ương mậu kỷ thổ, lưỡng nhân thủ nhất thổ, nếu bạn một khiêu được thông, là trăm khiêu được thông, vạn pháp không rời tự tánh, hồi quang phản chiếu, ngược vào phía trong tự suy xét tìm lại bản thân, hợp với đạo tự nhiên, thể này là nội công – là chân nhân tịnh tọa.

- Chúng ta được “một chỉ điểm” này, ngồi thiền một trăm ngày là chân nhân xuất khiêu. Hiện nay chúng ta có công phu ngồi thiền - lưỡng mục thủ huyền, chân nhân tịnh tọa – hai bả vai buông lỏng, khí quán đơn điền, tinh thần tập trung, chúng ta là chân nhân tịnh tọa, mọi lúc mọi nơi đều có thể được.
- Ngồi thiền của chúng ta là chân nhân tịnh tọa, “nhất nhị tam tứ ngũ, lưỡng thủ nhất thổ”. Chúng ta được “một chỉ điểm” này, trông mắt của hai mắt giữ lấy “Trung ương mậu kỷ thổ”; “giải ra ý trong đó, tức là Tổ vị lai”. Những cái này là Lữ Tổ nói. Tại sao phải “hai người giữ một thổ”? Chân nhân tịnh tọa là Đạo pháp tự nhiên, lúc ngồi xe cũng được, lúc đi đường cũng được, bất kể là ở đâu, mọi lúc mọi nơi đều có thể được, tức là thường thanh thường tịnh, lưỡng mục thủ huyền, tâm bình khí hòa, linh khí tương thông, hồi quang phản chiếu, mọi người phải hiểu ý này. Đức Thầy có nói: “Tại sao gọi là chân nhân tịnh tọa? Tọa là ngồi – hai người giữ một thổ là trung ương mậu kỷ thổ; là hai người nào? Nhị lục thời trung, người thật người giả giữ một thổ, giữ gìn trong tâm được bình tĩnh, thể này không phải tham thiền ngồi thiền loại thông thường.”
- Chúng ta là chân nhân tịnh tọa, khác với kiểu ngồi thiền của người ta, ở bất cứ nơi nào, lúc ngồi cũng được, lúc đứng cũng được, như trường hợp đang đứng ở đây, chúng ta luyện Thái Cực Quyền, nâng hậu môn lên, cho đầu treo lên, đứng ở nơi đó phải cho hậu môn nâng lên, hai bả vai buông xuống, tức là công phu ngồi, khí tại trên lỗ rốn, chìm xuống không được, hai bả vai buông xuống, đạo pháp tự nhiên, thể này gọi là tự nhiên, khí quán đơn điền. Đầu lưỡi cong lên trên, đạo pháp tự nhiên, khi bạn đóng miệng lại, đầu lưỡi tự nhiên chạm răng hàm trên, tự nhiên đầu lưỡi chạm ở đó. Chúng ta ngồi thiền tức là như thể này, lưỡng mục thủ huyền, “lưỡng nhân thủ nhất Thủ”, bạn đang đứng cũng được, đang ngồi cũng được, thường xuyên luôn như vậy. Giờ giấc ngồi thiền thực sự: Tý, Ngọ, Mẹo, Dậu, sáng sớm thức dậy ngồi, 12 giờ ngồi, chiều 6 giờ ngồi, tới 12 giờ ngồi.
- Chúng ta phải có chứng cứ, chúng ta đắc Đạo rồi, được “một chỉ điểm” này, một chỉ điểm này là kỳ diệu ở chỗ nào? Điểm Đạo điểm Huyền đây! Trong kinh Đạo Đức, đoạn đầu có viết: “”Hữu dục quan kỳ khiêu, vô dục quan kỳ diệu”. Chúng ta mới đầu ngồi thiền, khí không chìm xuống được, phải làm sao bây giờ? Cho mâm tọa đưa ra sau một tí, hai bả vai buông lỏng, trong kinh Phật nói là “quên rồi”, quên đi bản thân mình rồi, cái gì cũng không lo tới nữa, khí tự nhiên được chìm xuống dưới bụng, khí tự nhiên được quán xuống đơn

điền, ban đầu đã nói thế nào? Đạo pháp tự nhiên, vô vị tự nhiên, luyện khí công – là pháp hữu vi, bạn cho bạn thân mình quên đi, hai bả vai cũng không lo tới nó nữa, đùi cũng không lo tới nó nữa là khí tự nhiên chìm xuống, bạn tự mình thử xem, khí chìm xuống dưới, cái bụng đã phồng lên rồi! Nhà phật nói là hồi quang phản chiếu đây! Hai mắt bạn cứ nhắm ra ngoài, hai mắt phải thủ Huyền đấy, không được nhắm ra ngoài, ngược lại nhắm về đây (Huyền Quan Khiếu) - tự nhiên, thế này gọi là hồi quang phản chiếu, mắt nửa nhắm nửa mở, lưỡng mục thủ huyền, không phải trong sách có câu này sao, Lữ Tổ cũng nói vậy đấy! “Nhất nhị tam tứ ngũ, lưỡng nhân thủ nhất thổ; giải ra ý trong đó, tức là Tổ vị lai”. Thế nào gọi là “Lưỡng nhân thủ nhất Thổ”? Chúng ta được một chỉ điểm này lập tức hiểu ngay, “trung ương mậu kỷ thổ”, cái mũi không phải là thổ sao! Hai tròng mắt, bạn xem chữ “ngôi” này, là lưỡng nhân giữ một thổ, ngôi thiên là chữ ngôi này, Thánh nhân sang tạo chữ là đều có nguyên nhân! Hiện tại chúng ta hai mắt giữ ở Huyền Quan Khiếu là lưỡng nhân giữ một thổ. Cho nên Tánh là phải ngộ, Mệnh là phải truyền!

- Đạo của chúng ta có nội công là chỉ cần ngồi trên xe cũng như vậy, lưỡng mục thủ huyền, chân nhân tịnh tọa, rất là tự nhiên. Bạn xem người ta luyện quyền, ngôi thiên – “lưỡi chạm hàm trên, khí quán đôn điền”. Mới đầu tôi ngôi thiên là tôi hiểu, hiện giờ chúng ta khỏi cần cố ý nữa, hễ bạn ngồi vào là tự nhiên khí quán đôn điền, bạn thử xem, khí tự nhiên chìm xuống tới bụng, bạn có cảm giác không? Bạn ngồi vào là tự nhiên quên mình đi, tự mình bị quên đi, là khí chìm xuống liền. Sự thật là bạn ngậm miệng lại không cử động thì đầu lưỡi tự nhiên chạm lên hàm trên! Trước kia ngôi thiên là cố ý cho lưỡi cong lên, đó là pháp hữu vi - rất là tự nhiên! Điểm Truyền Sư các bạn đều biết cái này, cái này là nội công của Đạo, vô vị rất tự nhiên, thế này gọi là “nhất tâm thanh tịnh”, chúng ta là được chân truyền của Tam giáo thánh nhân.
- Hiện nay cái chúng ta làm là việc này – tôi biết là tốt, cũng để cho các vị tốt, nếu là tìm cái đặc biệt là ngoại Đạo. Ngôi thiên là cái xác thịt này ngôi, có người được chân nhân xuất khiếu, ở ngoài có ai đến mở cửa đều biết cả, cũng là vô dụng. Thánh nhân đều biết cả, nhưng không truyền cái này. Tôi 26 tuổi là ngôi thiên, cũng biết được cái này, ngôi hai tiếng đồng hồ, tôi chịu không nổi, tôi không truyền cái này. Thật ra, những thứ này ai ai cũng có thể làm được, hiện nay nơi nào cũng có ngôi thiên. Chúng ta không ngôi thiên, trong Đạo của chúng ta có nội công - ngôi thẳng, hai vai buông lỏng, bình tâm tịnh khí, hồi quang phản chiếu, lưỡng mục thủ Huyền Quan, chân nhân tịnh tọa, quên đi hân thể xác, cái này gọi là Đạo pháp tự nhiên, cũng là cái thánh nhân nói: “Tồn tâm dưỡng tánh”, nuôi dưỡng cái Thiên Tánh của mình; Phật Tổ nói: “Minh tâm kiến tánh”, chúng ta được một chỉ điểm này là minh tâm, chiếu theo Thiên Tánh đi làm tức là kiến tánh. Lão hòa thượng nói “Minh tâm kiến tánh”, nói cả đời người, minh tâm kiến tánh rồi chưa? Chưa! Tại vì thiếu

một chỉ điểm này. Trong sách có ghi: “Lưỡng nhân thủ nhất thổ”, được một chỉ điểm này, tức là “trung ương mậu kỷ thổ”, lưỡng nhân thủ nhất thổ là ý nói cái này. Lấy chữ ngồi phân tích - lưỡng nhân thủ nhất thổ, chúng ta là chân tịnh tọa. Lại nói: “Nhất nhị tam tứ ngũ, Lưỡng nhân thủ nhất thổ, giải ra ý trong đó, tức là Tổ vị lai”. Trong kinh Phật nói: “Vạn pháp không rời bản Tánh”, kinh điển nào xem cũng đều hiểu được, khoa học nói đó là do đại não tiêu não làm cho chúng ta hiểu là không đúng, mà là Chân Nhân cho chúng ta hiểu.

Tri chỉ năng định, Cầu kỳ phóng tâm

- Thiền là định, là chân nhân tịnh tọa.
- Chúng ta muốn tu Đạo thì phải trở về cái thanh tịnh, lưỡng mục thủ huyền đó là thiền định! Thiền là tịnh, định là bất động, là định hướng; chúng ta tịnh đến cực điểm là ra hướng nhất định. Tri chỉ (biết ngưng) rồi là có thể định, định rồi có thể tịnh, tâm của bạn không tán loạn, thì không phóng chạy ra ngoài. Mạnh Tử nói: “Cầu kỳ phóng tâm”. Bạn có con gà con, con chó chạy mất là biết đi tìm; tâm của bạn chạy rồi, tại sao không biết thu hồi lại? Bạn cho phóng ra thì phải thu về, thế này gọi là “thiền định”.
- Phật nói khai ngộ, tham thiền ngồi thiền là con người đặt ra cái tên gọi. Chúng ta được một chỉ điểm này, bình tâm tịnh khí, giữ lại chân nhân của mình, thế này gọi là “Thiền định”. Thiền là tịnh, cũng là chân nhân tịnh tọa. Bạn ngồi là thể xác ngồi, không biết hôm nào phải vứt nó đi. Hiểu cho xuyên thấu thì toàn là giả, chỉ có linh tánh là do Trời sanh ra, sau này tôi về Trời giao trả sứ mạng, ngoài ra không có gì cả. Tại sao gọi là “hiểu cho xuyên thấu”? Thế gian mọi thứ đều là giả, thể xác cũng là giả, bạn biết được cái này là giả, thì lòng tham không còn, không còn lòng tham, thì bạn không có phiền não.

Thanh tịnh vô vi, Lai khứ tự như

- Trong Đạo chúng ta cũng có nội công, tịnh tọa của Tiên Thiên là “chân nhân tịnh tọa”, bình tâm tịnh khí, lưỡng mục thủ huyền, nhị lục thời trung không rời cái này, lúc nào cũng có thể tịnh tọa. Không phải trước kia đã ngồi thiền sao, cái đó là thể xác ngồi; mắt nhắm mũi, mũi nhắm tâm, tâm nhắm khiêu, vận chuyển chu thiên, chuyển pháp luân, ngồi tới sau cùng sống được 200 tuổi, thành một kẻ “quỷ giữ xác” là vô dụng thật!
- Ngồi thiền từ xưa đã có, cái đó là chỉ tu cho mình, không vị nào được thành Phật cả. Đức Thầy Phật Sống nói với tôi: “Bạn ngồi thiền sống tới 200 tuổi, chỉ là vị quỷ giữ xác là vô dụng thật”. Ngày nào cũng ngồi thiền có hữu dụng gì? Việc nhà nước không lo, cha mẹ cũng không màng tới, không phải là đồ phế thải sao? Chúng ta là chân nhân tịnh tọa, thường thanh thường tịnh.

- Kiểu ngôi thiền của chúng ta là không nói gì tới ngôi thiền, nhưng chúng ta có “chân nhân tịnh tọa”, là chân nhân của chúng ta tự được thanh tịnh, Lão Tử không phải đã nói sao – Thanh tịnh đại tự nhiên vô vi! Chúng ta bình tâm tịnh khí hòa vào một cái - đại tự nhiên vô vi, nhà Phật nói “quên rồi” – là quên đi tự mình rồi; Khổng Lão Phu Tử cũng có nói – “Sự lai tắc ứng, khứ tắc vật lưu” (việc đến thì ứng, việc đi thì không lưu), cái gì cũng không cần, Tam giáo Thánh nhân nói là đều một thứ.
- Chúng ta tịnh tọa là chân nhân tịnh tọa, Đạo môn khác cũng có ngôi thiền, nhưng là sắc thân ngôi thiền, vận hành chu thiên, chuyển pháp luân v.v..., những danh từ thế này, đều là pháp hữu vi, không thể siêu sanh liễu tử. Chúng ta niệm kinh là niệm “vô tự chân kinh” là khác hẳn kinh trên giấy, không biết tự tâm là Phật, bất minh bốn Tánh, cứ lên tận núi cao lạy Phật, khổ tới chết cũng không thành đạt.

